

Първите свидетели на Христовото Възкресение

† **Петко ХРИСТОВ,**
Никополски епископ

Скъпи братя и сестри,
Христос възкръсна!

В сърцето на християнството има едно явление и именно от това явление се раждат нашата вяра и нашата надежда. Без него християнството става празно, нищожно и честно казано абсурдно.

Възкресението на Христос е всъщност печатът на Бог върху божествеността на Христос. Разпънатият става Възкръснал, Велики петък е начало за Великден, нощта изчезва пред зората.

Жените отиват на гроба, за да почитат тялото на Господ. Зазорява се, а в техните сърца е жив още споменът за Учителя, към който се присъединява болката от изживяното пред Разпятието на Христос. Може би те откриват в сърцата си думите на Учителя, може би те изпитват горчивината, че са повярвали напразно, понеже всичко прик-

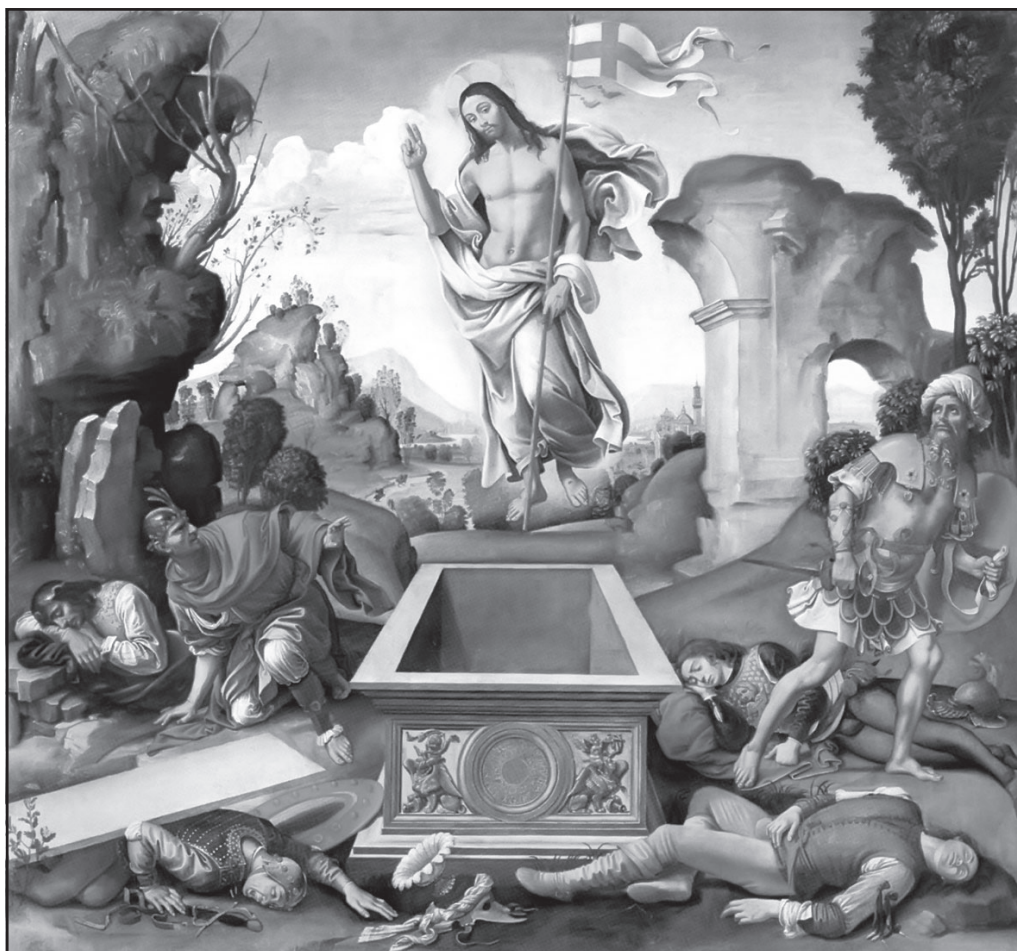
лучи - Исус е мъртъв. Остава им само утехата от този последен почителен жест на набожност.

Тяхната деликатност се преплита с реална загриженост: „Кой ли ще ни изтърколи камъка от входа на гроба?“ Поведение, което разкрива тяхната тревога и в същото време тяхната увереност. Те не казват „Как ли ще изтърколим ние огромния камък?“, но „Кой ли ще ни изтърколи камъка?“.

Но ето - камъкът е изместен и гробът е празен.

Този гроб, чийто изход бе затворен от един огромен камък, не е краят на една илюзия или пък изплъзването на една надежда; този гроб е едно начало, извор на надежда за човека, който живее все още на земята, покрита с мрак и гробове.

Една жива сила блика от този празен гроб. Никой и нищо не ще

„Възкресение“ - Рафаелино дел Гарбо, ок. 1510 г.

На стр. 7

Званията - дар на любовта на Бог

**Послание на папа Бенедикт XVI за 49-ия
световен молитвен ден за звания - 29 април**

Скъпи братя и сестри,

На 49-ия световен ден за молитва за звания, който ще бъде честван на 29 април 2012 г., в четвъртата пасхална неделя, ние сме поканени да размишляваме върху темата „Званията - дар на Божията любов“.

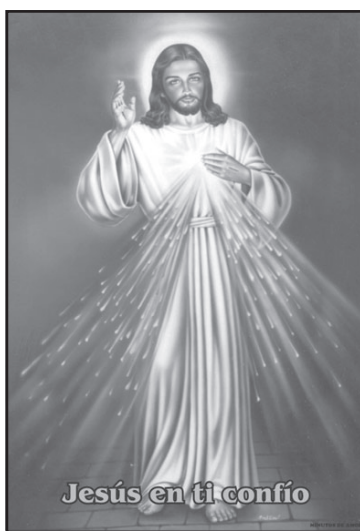
Източник на всеки съвършен дар е Божията любов - Deus caritas est: „И който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог - в него“ (1 Ин. 4, 16). Светото писание разказва историята на тази изначална връзка между Бог и човечеството, която предшества самото Сътворение. Свети Павел, пишейки до християните от град Ефес, издига химн на признателност и възхвала към Отца, Който с безкрайна доброта изпълнява в продължение на векове Своя универсален план за спасение, който е воден от любов. В Сина си Исус, казва апостолът, Той „ни избра чрез Него, преди да се свят създаде, за да бъдем свети и непорочни пред Него с любов“ (Еф. 1, 4). Ние сме обичани от Бог „преди“ дори да се появим за живот! Движен изключително от Своята безусловна любов, Той ни „сътвори от нищото“ (виж 2 Мак. 7, 28), за да ни отведе до

пълно общение с Него.

Изпълнен с изумление пред делото на Божественото провидение, псалмистът възкликва: „Кога гледам Твоите небеса - дело на Твоите пръсти, месечината и звездите, които си поставил, казвам си: що е човек, та го помниш, и син човечески, та го спомождаш?“ (Пс. 8, 4-5). Дълбоката истина за нашето съществуване се съдържа в тази удивителна тайна: всяко създание и особено всяка човешка личност е плод на мисъл и действие на Божия любов - една необятна, вярна и вечна любов (виж Йер. 31, 3). Да открием тази реалност, променя наистина нашия живот в дълбочина. В една пророческа страница от „Изповеди“ свети Августин обяснява с голяма сила как е открил Бог - върховна красота и любов - един Бог, Който винаги е бил до него и Който накрая му отворил духа и сърцето си, за да го промени: „Късно те обикнах, о Красота тъй древна и тъй млада, късно Те обикнах! Ето, Ти си била вътре в мен, а аз отвън, все отвън Те търсех и с цялата си грозота се втурвах към създадената от Теб красота. Ти беше с мен, но аз не

На стр. 6

Божие то милосърдие - едно неизмеримо съкровище

Когато се говори за Божие то милосърдие, веднага сме склонни да мислим за сестра Фаустина Ковалска (1905-1938), на която Сам Исус Христос се е явил и е разкрил тайните на безкрайното Си милосърдие, което изразява това на Отца. Сред много изпитания и страдания сестра Фаустина е изпълнила мисията, поверена ѝ от Исус Христос - да се опознае по-добре и да се почита в цялата Църква истинското съкровище, което представлява Божие то милосърдие. Папа Йоан-Павел II, който я провъзгласи за блажена на 18 април 1993 г. и за светица на 30 ап-

рил 2000 г., следвайки нейните препоръки, получени от Христос, установи за Църквата новия празник на Божие то милосърдие, което се чества в първата неделя след Великден. Първото честване е било през 2001 г.

Но нека не мислим, че Божие то милосърдие е нещо напълно ново, понеже Светото писание, включително Стария завет, така както и цялото църковно предание съдържат многобройни свидетелства за него. По-скоро то е като едно неизмеримо съкровище, чието богатство се открива отново и отново. На стр. 2

Италиански диоцез оповести научно необяснимо изцеление от богородичното светилище в Лурд

Изцеление, за което няма научно обяснение - това е новината от епископа на Павия монс. Джовани Джудичи и от епископа на Лурд монс. Жак Перие, публикувана в последния брой на диоцезалния седмичник „Ticino“. Излекуваната е 66-годишната Данила Кастели от Берегардо (Павия), разболяла се тежко през 1981 г.

Тя е едва на 35 години и майка на четири деца, когато лекарите установяват рак. Болните й клетки на практика продължават да се възпроизвеждат и да причиняват тумори навсякъде в тялото. В продължение на осем години Данила претърпява множество интервенции и лежи в болници из цяла Италия, но надеждата за изцеле-

ние става все по-малка. Накрая лекарите безпомощно вдигат ръце и я съветват да се примири и да мисли единствено за най-малко болезнена смърт. Данила, която от дете е подкрепяна от голяма вяра в Господ и Богородица, понася на раменете си този кръст с голяма сме-

На стр. 4

Божие милосърдие в Светото писание

Господ се явява на Моисей преди всичко като Бог на милосърдието. „И премина Господ пред лицето на Моисея и извика: „Господ, Господ, Бог човеколюбив и милосърден, дълготърпелив, многомилостив и истинен, Който пази правдата и показва милост в хиляди поколения, Който прощава вина, престъпление и грях, ала не оставя без наказание, Който за вината на бащите наказва децата и децата на децата до трета и четвърта рода“ (Исх. 34, 6-7). Заветът между Бог и Израилския народ е траел само защото Бог е милосърден, понеже Израил често не е отвърщвал на любовта на Бог, Който го е избрал. В контекста на завета Божие милосърдие е почти винаги свързано с греха на Израил. Погрешилият цар Давид предпочита да падне „в ръцете на Господа, защото е голямо Неговото милосърдие; само да не падна в човешки ръце“ (2 Царства 24, 14). Пророк Осия е този, който най-много възпява Божие милосърдие. Той отъждествява Израил със съпруга, която Господ отхвърля заради блудствата ѝ, но след това заради милосърдието Си ѝ обещава да я вземе отново за своя съпруга: „Ще те сгодя за Себе Си векове, ще те сгодя за Себе Си в правда и съд, в благост и милосърдие“ (Осия 2, 19).

Другите пророци като Иеремия и Исаия изразяват също Божие милосърдие чрез изразителни образи. „Ефрем не Ми ли е драг син, не е ли обично дете? Защото, щом заговоря за него, винаги с любов си спомням за него; вътрешността Ми се раздвижва за него; ще се смиля над него, казва Господ“ (Иер. 31, 20). „А Сион казваше: остави ме Господ и Бог мой ме забрави! Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще пожали ли сина на утробата си? Но ако би и забравила тя, аз няма да те забравя“ (Ис. 49, 14-15).

В псалмите свидетелствата за Божие милосърдие са изобилни и разнообразни. Между тях можем да цитираме известния покаятелен псалм 50, който започва със следните думи: „Помилуй ме, Боже, по голямата Си милост, и по многото Си щедрости изгледа беззаконията ми.“ Заслужава да се спрем също на псалм 102: „Щедър и милостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив: Той се не гневи докрай, нито се вечно сърди. Той не ни стори според нашите беззакония и не ни въздаде според нашите грехове; защото, колкото е високо небето над земята, толкова е велика милостта на Господа към ония, които се боят от Него; колкото е далече изток от запад, толкова е отдалечил Той от нас нашите беззакония; както баща милува синовете, тъй и Господ милува ония, които Му се боят“ (Пс. 102, 8-13). А псалм 135 от начало до край възпява вечната Божия милост: „Славете Господа, защото Той е благ, защото е вечна милост-

та Му... Славете Господа на господарите, защото е вечна милостта Му.“

Да живее човек в Завета, не означава само да се надява на Божие милосърдие, но също да го приложи конкретно - спрямо вдовицата, сирака, сиромаша, чужденеца и дори спрямо неприятеля.

Така също Божие милосърдие не е само за Израил: „...милостта на Господа е върху всяка плът“ (Исус Син Сир. 18, 12).

Що се отнася до Исус, Той чрез поведението си показва универсалността на Божие милосърдие. Той общува с ми-

Божие милосърдие - едно неизмеримо съкробище

тарите и грешниците. Той отиде при Захей; отказва да осъди жената, която е прелюбодействала; оставя грешницата да се допре до Него и ѝ прощава многото грехове. Чрез Исус Божие милосърдие слезе на земята. Към разслабения, носен от четирима души, първата му дума е: „Прощават ти се греховете“ (Мк. 2, 5). Исусовите чудеса - изцеления, изпъждания на демоните, изразяват милостта Му към всички, които страдат в тялото си, в сърцето си и в душата си. Евангелистите подчертават нееднократно това Исусово милосърдие, например към вдовицата, която погребва единствения си син в град Наин: „Като я видя Господ, смили се над нея и рече ѝ: не плачи“ (Лк. 7, 13), но също по-общо към тълпата на обикновените хора в Израил: „Като видя тълпите народ, съжали ги, защото са изнурени и пръснати като овци, които нямат пастир“ (Мт. 9, 36).

„Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7). Това блаженство изразява много добре целия живот и цялото поучение на Исус. Милосърдието е изворът и центърът на живота Му както и на поучението Му. В Евангелието на Лука - наричан евангелист на милосърдието, Сам Исус ни предлага милосърдието като главна цел и задача и в същото време ни разкрива истинския извор и съвършения образ на милосърдието, когато казва: „И тъй, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден“ (Лк. 6, 36). В това Евангелие притиче за Добрия самарянин (Лк. 10, 29-37), за блудния син както и другите притчи за милосърдие, които са събрани в 15-а глава, илюстрират тази висша цел.

Същевременно забележителен е фактът, че Исусовото милосърдие е придружено от строгост именно към онези, които се оказват неспособни за милосърдие: горделивите, непреклонните към другите... Чрез това се подчертава още повече голямата стойност и важност на милосърдието. Милосърдието не изключва съда, дори по него всички ще бъдем съдени (виж Мт. 25, 31-46).

Свети Павел благославя Бог „Отец на Господа нашего Исуса Христа, Отец на милосърдието и Бог на всяка утеха, Който ни утешава при всяка наша скръб, та и ние да можем да утешаваме намиращите се във

Апел на Католическата църква за пострадалите от наводненията в Южна България

След обявения от Епископската конференция апел за подкрепа на пострадалите от наводненията в Южна България бяха събрани 6 508 лв. по време на различни акции и инициативи в енориите: „Възнесение Господне“ - Пловдив, „Непорочно зачатие на Дева Мария“ - Ореш, „Пресветата Троица“ - Малко Търново, „Пресвето Сърце Исусово“ - Драгомирово, „Св.Св. Кирил и Методий“ - Стара Загора, „Св.Св. Кирил и Методий“ - Ямбол, „Света Анна“ - Малчика, „Света Троица“ - Куклен, „Свети Йосиф“ - Казанлък, „Свети Йосиф“ - София, „Свети Павел от Кръста“ - Русе, както и от Дви-

жението на фоколарите, „Каритас“ - София, монашеското общество Сестри евхаристинки, френскоговорещата общност в София и от индивидуалните дарители

„Каритас“ - България, потърси съдействието на свои партньори в Европа, които се отзоваха с допълнителна подкрепа, и хуманитарното подпомагане ще продължи до края на май 2012 г.

Благодарим на всички за съпричастността със страданията на пострадалите!

„Каритас“ - България

всяка скръб с оная утеха, с която Бог утешава сами нас!“ (2 Кор. 1, 3-4). Действително цялото второ послание до коринтяни е като химн, посветен на безкрайното Божие милосърдие. Ето защо християнинът трябва да се облече в това милосърдие спрямо братята си и всички човечи: „Като избраници Божи, свети и възлюбени, облечете се в милосърдие, благост, смиреномъдрие, кротост, дълготърпение“ (Кол. 3, 12). Той счита за грях факта, че езическият свят не е познал милосърдието (виж Рим. 1, 31). В посланието си свети Яков общава това по следния начин: „Съдът ще бъде безмилостен за оновова, който не е показал милост: милостта бива похвалявана на съда“ (2, 13).

В своя дълбок поглед посланието до евреите представя Исус като нашия „милостив и верен първосвещеник“ (Евр. 2, 17), тъй като е споделил нашия човешки живот с неговите изпитания и страдания и е бил послушен на Отца докрай.

Действително величието на Божие милосърдие се разкрива най-много в лицето на нашия Господ Исус Христос, Сина на Отца, Който се е смирил до такава степен, че не само е споделил нашия човешки живот, но е приел много да страда и да умре на кръста (виж Фил. 2, 5-11), подобно на последния и най-развратния човек.

Невероятното величие на Божие милосърдие се проявява също в дара на Свети Дух, Утешителя, пратен върху апостолите, Който е позволил на Църквата да се роди, да се развие и да продължи след двадесет века да свидетелства по света за Благата вест на спасението, дадено чрез Исус Христос.

Божие милосърдие в преданието на Църквата

Под действието на Свети Дух през вековете цялото предание на Църквата единократно, но разнообразно свидетелства за Божие милосърдие.

Между църковните отци, които са говорили най-много за Божие милосърдие, можем да цитираме свети Августин (354-430), особено в книгата „Изповеди“, където казва: „Състрадателен си Ти, страдещ със аз... И цялата ми надежда е във великото Твое милосърдие“ (кн. X, 39-40). В друго важно съчинение „За Божия

град“ твърди, че „Единствено грехът разделя човеците от Бог и могат да бъдат очистени от Него през този живот не заради благодетелта, но благодарение на Божие милосърдие“ (кн. X, гл. XXII).

Добър представител на гръцките отци е свети Йоан Златоуст (V век), който в коментара върху книга Битие казва следното: „Никои отсега натък не ще може да губи надеждата да бъде спасен, като вижда един човек, натоварен с хиляди прегрешения, да прекрачи прага на Царството. Чрез една проста дума, едноединствено действие на вяра, той (добрият разбойник) се отпраща преди апостолите в рая, за да се разбере, че не добрите дела му заслужават тази благодат, но Господното човеколюбие, което е извършило всичко... върху самия кръст, чрез една дума е намерил спасението. Вижте колко бързо минава от кръста до небето, от мъчението до спасението! Добрият разбойник е очевидното доказателство, че милосърдието на Бог отваря на всички достъпа към спасението... Несравнимо чудо на Божие милосърдие! Милосърдието е направило всичко“ (S. VII).

В Средновековието свети Бернард (1090-1153) в проповедта си върху библейската книга „Песен на песните“ ни открива връзката, направена още преди него, между Божие милосърдие и раните на Христос - особено на ребрата Му, от които са изтекли кръв и вода (виж Йоан 19, 34): „За мене това, което ми липсва заради моята вина, го изваждам смело от утробата на Господа, понеже там милосърдието изобилства... Те са проболи ръцете Му, нозете Му и ребрата Му с копие. Чрез тези рани мога да вкуся меда на тази скала и елея, който се изтича от твърдия камък, тоест да вкуся и видя колко Господ е добър.“

„Моето милосърдие към вас - е казал вечният Отец на света Катерина Сиенска (1347-1380) - е несравнимо, то е много по-голямо, отколкото ти можеш да го видиш, понеже твоето зрение е несъвършено и ограничено, докато Моето милосърдие е безкрайно и съвършено. Ето защо между твоята преценка и реалността е цялото разстояние от ограничено до безкрайното.“

От края на XVI век започва да се развива първо във Фран-

ция набожността към Пресветото Сърце Исусово, която подчертава Божие милосърдие.

Тази набожност става обществена чрез свети Франциск Салски (1567-1622). Със съдействието на света Жана дьо Шантал той основава конгрегацията на посещенията, чийто герб съдържа едно сърце, прободено с две стрели, носещо отгоре един кръст и обиколено с трънен венец.

Свети Жан Еуд (1601-1680), основател на конгрегацията на Исус и Мария, е първият който предлага да се отдаде литургична почит на Сърцето Исусово. Той е уверен, че Христос ни е дал Сърцето Си, за да бъде нашето сърце - както сърцата на Исус и Мария са като едно. През 1670 г. получава от епископа на Рен разрешението да чества „празника на Любимото сърце на нашия Спасител Исус Христос“.

Малко по-късно тази набожност към Исусовото Сърце е била насърчавана чрез няколко послания от нашия Господ Исус Христос, отправени към света Маргарита-Мария Алакок (1647-1690). Най-значителното от тях, получено на 16 юни 1675 г. на празника Тяло Христово, е следното: „Ето това Сърце, което толкова е обикнало човеците и нищо не е пощадило, дори се е изразходило, за да им покаже любовта си и получава само студенина и презрение“. Но това не е било прието лесно. Нейният изповедник свети Клод дьо ла Коломбиер (1641-1682), който беше уверен във верността на тези послания, много е допринесъл за тяхното

На сmp. 5

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1461)
април 2012 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник **Благоевст**
Вангелов

Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Ректор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Германия. Последните статистически данни показват, че от 82-милионното население на Германия над две трети са християни: 25 милиона католици, 24 милиона протестанти, 1,2 милиона православни, 300 хиляди от Евангелската свободна църква и 30 хиляди от други християнски деноминации.

Белгия. Държавата субсидира годишно с над 140 милиона евро религиозните общности. Католическата църква получава над 86 процента от сумата, 8 процента са за свободномислещите общности и по три процента за протестанти и мюсюлмани. Държавата отпуска и над 160 милиона евро годишно за поддържането на храмовете на всички религиозни общности.

Швейцария. Епископската конференция на Католическата църква в страната е направила интернет страница за слепи християни - „електронен молитвеник“, където са записани всички молитви, изказвани на папата, делата на католическите мисии и на Църквата по целия свят.

Чехия. В годините след падането на комунистическия режим в страната сакралното строителство бележи голям напредък. Само в епархията на гр. Бърно са построени 44 религиозни обекта - 12 черкви и 32 параклиса. Тази епархия е най-голямата в Чехия. От 11-милионното население на Чехия над 7 милиона са католици.

Италия. Конгрегацията „Легионери на Христос“ е избрала нов ръководител - 37-годишния германец отец д-р Силвестър Херман. Младата общност вече наброява над 900 свещеници, които служат в повече от 20 страни по света. Конгрегацията обучава над 2500 семинаристи, аспиранти, монаси. Тя ръководи много училища, университети, мисии, младежки и семейни центрове по целия свят.

+++ По време на ексцесии в Рим вандалите са разбили малката черква „Свети Марселино и Петър“, взели са статуята на Дева Мария Лурдска и едно разпятие и са ги строшили. Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди е заявил: „Тази проява е тежко оскърбление и накърнява чувствата на вярващите.“

+++ Президентът на движението „Комунионе е либерационе“ д-р Юлиус Карон е предложил на епископа на Милано кардинал Анджело Скола да открие процедура за провъзгласяване на блажен за основателя на движението дон Луиджи Джусани (1922-2005). Предложението се прави във връзка с 30-годишнината от призоваването на „Комунионе е либерационе“ от Ватикан. Движението е основано през 1954 г. и днес има последователи в над 80 страни в целия свят.

САЩ. По инициатива на Ню Йоркския кардинал Тимоти Долън в страната е започнала мащабна подписка против брака между хомосексуалисти. Начело в подписката са и почти всички ръководители на другите религиозни общности. В подписката се заявява, че узаконяването на брака между хомосексуалисти и разрешаването да осиновяват и отглеждат деца е „пагубно не само за Америка, но и за целия свят“.

Франция. През цялата 2012 г. в страната ще се чества 150-годишнината от призоваването от Католическата църква на явленията на Дева Мария в Лурд. През 1862 г. архиепископът на Тарб-Лурд монс. Лоранс признава официално тези 18 явления, станали от 11 февруари до 16 юли 1858 г. А през 1891 г. папа Лъв XIII ги признава от името на цялата Църква. През 1925 г. Бернадета е провъзгласена за

блажена, а през 1933 г. - за светица.

Испания. Епископът на Солсона (Каталуня) монс. Хавиер Новел е призовал вярващите от епархията към солидарност с всички, засегнати от икономическата криза. Той лично намалява заплатата си с 25 процента и вместо 1200 евро ще получава 900 евро. „Католиците не бива да останат равнодушни и безучастни. Не трябва да забравяме притчата за Добрия самарянин“, е заявил най-младият епископ в Испания. Той е обявил, че неговата епархия ще отдели 10 процента от бюджета са за епархийната „Каритас“.

Полша. Католическата църква ще намали наполовина до края на годината духовниците в армията, които в момента са 180 за 100 хиляди войници. Това се налага заради икономическата криза и рязкото намаляване на броя на военнослужещите.

Изrael. Правителство е удостоило със званието „Праведник между народите“ 89-годишната монахиня французойката Мари-Емилиен и посмъртно френския свещеник отец Жозеф Копер (1923-1994). На церемонията в мемориала за жертвите от Холокоста „Яд Вашем“ в Йерусалим заедно с монахинята са присъствали племенникът на свещеника и една спасена еврейка. В същото време израелски представители във Франция са удостоили със същото звание и монахинята Мари-Роз Бружерон, която по време на нацистката окупация заедно с отец Жозеф е укривала еврейски деца в местния манастир.

Япония. Епископската конференция на Католическата църква в страната започва строежа на национално светилище на мястото в Нагасаки, където през 1597 г. са екзекутирани трима йезуити, шестима францисканци и 17 японци миряни (членове на Третия францискански орден) от японския владетел Тойотомо Хидейоши. Сред екзекутираните бил и йезуитът Павел Мики (1565-1597). Светилището се издига по случай 150-годишнината от провъзгласяването на тези мъченици за светци от папа Пий IX (1846-1878).

Ирландия. От 10 до 17 юни т. г. в столицата Дъблин ще се състои 50-ият световен евхаристичен конгрес под мотото „Евхаристията - общуване с Христос и взаимно“. Очакват се над 30 хиляди участници: свещеници, монаси, монахини и миряни от цял свят. Църквата организира световни евхаристични конгреси през четири години. Първият е бил през 1881 г. във френския град Лил. Тези конгреси потвърждават централното място на Евхаристията в живота и мисията на Католическата църква.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е обявил, че на 21 октомври ще провъзгласи нови седем светци на Католическата църква: един

свещеник от Франция, един свещеник от Италия, една монахиня и една мирянка от Германия, една монахиня от Испания, една мирянка от Канада и един катехист от Филипините.

+++ Ватиканският официоз „Осерваторе Романо“ съвсем накратко съобщава за оставката на германския президент Кристиан Вулф с думите: „Като католик живееше в нарушение на каноните, а се оказа, че и като гражданин не е бил в изправност.“

+++ Папа Бенедикт XVI е одобрил реставрацията на базиликата „Свети Августин“ в крайморския алжирски град Анаба (Хипон в миналото), където свети Августин (354-430) е бил епископ. Изградената в арабско-византийски стил базилика се възстановява от Франция и Алжир и ще служи като „символ за човешко и духовно братство“. Свети Августин е един от любимите светци на папата, който като епископ на Мюнхен е издал книгата „Божият народ и царство в учението на свети Августин за Църквата“.

+++ Във Ватиканската библиотека започва мащабна работа по програма за разчитане, превеждане, систематизиране, фотографиране и цифрово архивиране на ръкописи, книги, данни, фотоси и други материали. Американската и европейската агенция за космически изследвания са предложили за консултации специалисти - астрономи, физики, астронавти, за частта, която се отнася до Космоса. Ватиканската библиотека разполага с над два милиона книги и ръкописи, между които над 150 хиляди ръкописни тома от времето преди Гутенберг. Някои текстове датират от преди 1800 години. Очаква се над 160 хиляди ръкописа да се отпечатат в над 40 милиона страници. Тази програма ще струва над 50 милиона евро и ще се финансира от американски и европейски спонсори.

+++ Над 2300 англичани от Англия, които на Възкресение Христово 2011 г. приеха католическата вяра, са били приети от папа Бенедикт XVI на аудиенция и заедно са отбелязали годишнината на тържествена литургия заедно със своите бивши пастори, които също са приели католическата вяра.

+++ Ватиканският официоз „Осерваторе Романо“ публикува следната статистика: На 16 април т. г. папа Бенедикт XVI навършва 85 години и става най-възрастният папа през последните 100 години. Най-възрастният папа в историята на Църквата е папа Лъв XIII (1878-1903), починал на 93 години. Най-дълъг понтификат - 32 години, има папа Пий IX (1846-1878), починал на 85 години. През XVIII век папа Климент XII (1730-1740) умира на 88 години. От юни 2010 г. папа Бенедикт XVI е с най-дълъг понтификат от седмината папи германци. Най-краткият понтификат на германски папа е този на папа Да-

мас през 1048 г. - само 24 дни.

+++ Преговорите между Светия престол и Виетнам са във финална фаза за нормализиране на дипломатическите отношения между двете страни. След края на вьетнамската война през 1975 г. комунистическата власт скъсва дипломатическите отношения със Светия престол. През декември 2010 г. вьетнамският президент Нгуен Мин бе на посещение при папата и се постигна договореност за нормализиране на отношенията. От 76-милионното население на Виетнам над 9,3 милио-

на са католици.

+++ От 1 до 3 юни Светият отец ще участва в VII световна среща на семействата в Милано. На закриването той ще отслужи тържествена литургия на открито, на която се очакват над един милион богомолци.

+++ От 7 до 28 октомври папа Бенедикт XVI свиква Епископски синод за откриване на Новата евангелизация в Годината на вярата, която ще започне на 11 октомври т. г. и ще приключи на 24 ноември 2013 г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Църквата в Мексико и Куба в цифри

По повод на апостолическото пътуване на папа Бенедикт XVI в Мексико и Куба (23-29 март) Светият престол предлага статистически данни за състоянието на Църквата в тези страни. Данните са от Централното бюро по статистика на Църквата и се отнасят към 31 декември 2010 г.

Мексико

Население: 108 426 000; площ: 1 958 201 кв. км; католици: 99 635 000 (91,89 на сто от населението); църковни райони: 93; енории: 6744.

Лица, заети в служението

Епископи (към 22 февруари 2012 г.): 163; свещеници: 16 234, от тях диоцезални 12 328; постоянни дякони: 827; богосветени не свещеници: 1735; монахини: 28 288; мисионери миряни: 25 846; катехисти: 29 5462.

Подготвящи се

за свещенически звания

В малки семинарии: 4524 деца и юноши; в семинарии: 6495 младежи.

Учебни заведения,

собственост на или

ръководени от религиозни общности

Детски градини и начални училища: 6639; средни училища и гимназии: 1735; колежи и университети: 617.

Учеци в тези учебни заведения

В детски градини и начални училища: 897 613; в средни училища и гимназии: 375 425; в колежи и университети: 583 697.

Благотворителни

и социални центрове,

собственост на или

управлявани от религиозни общности

Болници: 257; амбулатории: 1602; центрове за прокажени: 8; домове за възрастни хора и инвалиди: 372; сиропиталища и приюти: 329; семейни консултации и други центрове за защита на живота: 2134; специални центрове за възпитание и за социално превъзпи-

тание: 1822; други центрове: 340.

Куба

Население: 11 242 000; площ: 110 861 кв. км; католици: 6 766 000; (60,19 на сто от населението); църковни райони: 11; енории: 304.

Лица, заети в служението

Епископи: 17; свещеници: 361, от тях диоцезални 190; постоянни дякони: 71; богосветени не свещеници: 37; монахини: 619; мисионери миряни: 2122; катехисти: 4133.

Подготвящи се

за свещенически звания

В малки семинарии: 13 деца; в големи семинарии: 78 младежи.

Учебни заведения,

собственост на или

ръководени от религиозни общности

Детски градини и начални училища: 4; средни училища и гимназии: 6; колежи и университети: 2.

Учеци в тези учебни заведения

В детски градини и начални: 153; в средни училища и гимназии: 560; в колежи и университети: 400.

Благотворителни

и социални центрове,

собственост на или

управлявани от религиозни общности

Болници: 0; амбулатории: 2; центрове за прокажени: 1; домове за възрастни хора и инвалиди: 8; сиропиталища и приюти: 3; семейни консултации: 0; специални центрове за възпитание и за социално превъзпитание: 10; други центрове: 3.

По Catholic.net

В Малта бе запален Бенедиктинският факел за мир и единна Европа

На 4 март Малта бе домакин на церемонията по запалването на Бенедиктинския факел Pro Pace et Europa una (за мир и единна Европа), с което бе дадено официално началото на бенедиктинските чествания през 2012 г. В Малта пристигна и делегация, съставена от представители на местните и църковните власти на Норча, Касино и Субиако. Първото официално събитие от честванията се състоя на 3 март в посолството на Суверенния военен орден на Малта, където бе открита изложба, посветена на светеца от Норча - „Ars: Ora et labora“, на която бяха представени земите, свързани със свети Бенедикт (Норча, Касино и Субиако). Факелът, символ на духовността на свети Бенедикт, бе запален от архие-

пископа на Малта монс. Пол Кремона по време на литургията, отслужена на 4 март в конкатедралата „Свети Йоан Кръстител“ в Ла Валета.

Министър-председателят на Малта Лорънс Гонзи прие бенедиктинския факел в двореца Оберж де Кастил. Там присъстваха Антонио Таяни (заместник-председател на транспортната комисия в Европейския парламент), Анна Тереза Формизано (представител на италианското правителство), представители на парламента и на административните области в Италия, свързани с живота на светеца, сред които и кметовете на Норча, Касино и Субиако.

Поклонничеството на бенедиктинския факел до различни европейски (и не са-

мо европейски) столици датира от 1964 г., когато Павел VI обявява свети Бенедикт за покровител на Европа. Факелът символизира братството и мира, основани на Евангелието, които преодоляват политическите, идеологическите и религиозните бариери. Бенедиктинският факел е бил запалван в Берлин, Прага, Букурещ, Страсбург, Будапеща, Мадрид, Лисабон, Варшава, Брюксел, Виена, Москва, Йерусалим... През 2001 г. той достигна и до Ню Йорк, за да занесе послание на надежда след терористичните атаки от 11 септември с. г., а миналата година бе запален в Лондон по време на икуменична церемония в Уестминстърско абатство.

Италиански диоцез оповести научно необяснимо изцеление от богородичното светилище в Лурд

От стр. 1

лост и започва своите поклонничества в Лурд с организацията от Павия Unitalsi. През май 1989 г. е трябвало да бъде последното й пътуване до Лурд според медиците, преди да се срещне с Господ. То обаче става началото на случай, необясним от медицината и от сегашното научно познание и след 20 щателни проверки и изследвания от страна на членовете на Международната медицинска комисия в Лурд и Медицинското бюро в Лурд изцелението е констатирано като такова през септември 2010 г., а през ноември 2011 г. е потвърдено.

Потвърждава го също епископът на Тарб и Лурд монс. Жак Перие в писмо до епископа на Павия (епархията, към която принадлежи Кастели) монс. Джовани Джудичи като последен необходим акт, а именно решението и религиозната интерпретация на събитието, които официално са за едно необяснимо излекуване. „Това е радостна новина“, посочва епископът в обръщение към диоцеца и приканва от страниците на седмичното издание към участие в Богородична молитва, която ще се проведе на 4 май пред Лурдската пещера Зелата - специално място, предназначено за отправяне на благодарствени молитви. „Тези фак-

ти, които църковните власти проучиха внимателно, преди да ги обявят за научно необясними, са дар за всички вярващи - пише монс. Джудичи. - Вътрешната и видимата благодат, с която бе докоснат животът на нашата сестра, подновява увереността ни, че всеки миг в живота ни е дар от Бог.“

„Болестта ми е една история за Божията любов. През тези осем години изживях моменти на съкровена връзка с Него, които могат да се изпитат единствено когато човек е наистина много зле. Затова никога не загубих вярата и радостта в сърцето си“, разказва самата Данила Кастели на страниците на седмичника. „Всеки път, когато отивам в Лурд, усещам, че се връщам у дома - споделя чудодейно изцелената. - Преди отивах като болна, а днес като доброволка към Unitalsi и мога да кажа, че изживяното от мен ми позволява наистина и в пълнота да разбирам болните. Минах през всичко през тези осем години и през срама, че трябваше да разчитам на другите за всичко. Ето защо сега, когато се намирам пред болен, който изпитва срам да поиска помощ, мога да му кажа: „Това същото се случи и на мен, не се притеснявай да искаш.“

„Радостта от излекуването на Данила е обща за цялата асоциация, защото е знак за пътя на изцелението на общността, която е Църквата, а също и Unitalsi - заяви от своя страна Салваторе Палюка, национален председател на Unitalsi. - Това е знак за изцелението на сърцето - истинското чудо, което става всеки ден в Лурд с множество хора, болни и здрави. Всички те чрез поклонничеството откриват силата на вярата.“

И накрая едни мъдри думи на здравата Данила: „Когато бях излекувана, първата ми молитва беше да Го помоля да ми помага да Го обичам по същия начин, по който Го обичах, когато страдах заедно с Него.“

Данила Кастели

Кой е Пилат Понтийски?

Пилат Понтийски е назначен от римския император Тибериус (14-37) за губернатор и от 26 г. до 36 г. е управлявал Юдея - една от най-размирните провинции на Римската империя. Малкото му име е неизвестно. Понтийски е фамилията му име, а Пилат е прозвище. Той е известен като деспотичен и жесток човек.

Обсебил голяма сума от един храмов трезор в Йерусалим. Прилага жестоки закони „за защита на императора и империята“, за богохулство и за бунтарство. Осъдил стотици хора на смърт, включително чрез разпъване на кръст, между които и Исус Христос от Назарет. Според нехристиянски източници Пилат осъдил и много християни от първите общности. През лятото на 36 г. брутално спира шествие на самаряните на планината Геризим, след което бързо е отзован и уволнен от губернатора Вителлий - пълномощник на императора.

През 1961 г. археолози откриват в развалините на Крайморска Цезарея - някогашна резиденция на римските губернатори - надгробна плоча с надпис Пилат Понтийски (на снимката).

Веска КОЧУМОВА

Папа Бенедикт XVI:

Необходим е морално убедителен отговор на проблема с безплодието

Бракът между мъжа и жената е „единственото достойно място“ за създаването на нов човешки живот, който винаги е „дар Божи“. Това подчерта папата в словото си пред участниците в XVIII генерална асамблея на Папската академия за живота, обсъждали темата „Диагноза и терапия на безплодието“.

„Продължавайте по поетия път на интелектуално честната наука, търсеща постоянно човешкото благо, но без да пренебрегва диалога с вярата.“

„Вярата - допълни папата, - която Църквата винаги е полагала във възможностите на човешкия разум и в коректно вършената научна работа, която винаги взема под внимание моралния аспект.“ Светият отец се позова на темата на асамблеята, подчертавайки „хуманната и социалната важност на проблема, особената научна стойност и конкретната възможност за плодотворен диалог между етичното измерение и биомедицинското изследване“.

Той призова към „интелектуална честност“ в извършваната работа, която е „израз на една наука, поддържаща буден духа си в търсенето на истината, в истинското служение за човешкото благо и която избягва опасността да

се превърне в чиста функционална практика“. Пред проблема за безплодието при двойките папа Бенедикт XVI припомни на участниците в асамблеята, че са избрали да „се позоват и вземат под внимание моралното измерение на този проблем, търсейки пътищата на една правилна диагностична оценка и на една терапия, която да коригира причините за безплодието“.

„Този подход се поражда от желанието не само да се даде дете на двойката, но и да възвърне на съпрузите тяхната плодовитост и достойнството, че са отговорни за своя прокреативен избор - да бъдат сътрудници на Бог в раждането на един нов живот. Търсенето на диагноза и терапия е най-правилният научен подход за проблема с безплодието, но също и най-зачитащият човешката цялост на двойката. Именно поради това съюзът между мъжа и жената в общението на любовта и живота, което е бракът, е единственото достойно място за създаването на нов живот, който винаги е дар.“

Като припомни инструкцията „Donum vitae“, Светият отец подчерта, че естествените родителски възжеления на двойката, изправена пред проблема с безплодието,

трябва „да намерят с помощта на науката отговор, който да зачита изцяло тяхното достойнство на личности и съпрузи“. „Човешкото и християнското достойнство на прокреацията не се състои в един „продукт“, а в нейната връзка със съпругеския акт - израз на любовта между двамата и на техния не само биологически, но и духовен съюз.“

Папата се спря и на съвременното общество, което пред „обаянието на технологията от изкуственото оплождане смята за странично смирение и коректността“, с които членовете на Папската академия за живота разглеждат този проблем. Папата изрази своето „насърчение и подкрепа“ към „благородното служение в защита и в полза на живота“, дори понякога това да става в „научно медицински контекст, където истината е засенчена“. В десетата годишнина на енцикликата Fides et Ratio (2008 г.) папа Бенедикт XVI припомни, че „лесната печалба или по-точно арогантността да се заеме мястото на Създателя“ имат понякога решаваща роля при решението, приемайки дори „опасни за самото човечество характеристики“. „Днес сциентологията и логиката на печалбата господстват в научното

поле на безплодието и човешката прокреация, ограничавайки понякога много други сфери на научно изследване.“ От друга страна - продължи папата, - Църквата „отдава голямо внимание на страданията на безплодните двойки, полага грижи за тях и именно заради това насърчава медицинското търсене“. Въпреки това „невинаги науката е способна да отговори на желанията на много съпрузи“.

„Още веднъж искам да припомня на безплодните двойки, че това не е причина тяхното съпругеско призвание да страда. Съпрузите - по причина на тяхното кръщелно и брачно призвание - са призвани винаги да сътрудничат с Бог в създаването на едно ново човечество. Призванието към любовта е призвание към себеотдаването и това е възможност, която нито едно органично състояние не може да възпрепятства. Ето защо там, където науката не може да намери отговор, той е даден от светлината на Христос.“

В своята енциклика Deus caritas est Светият отец посочва, че вярата позволява на разума „да изпълнява по-добре своето задължение и да вижда по-добре това, което й е присъщо“. Той припомни, че „културната матри-

ца, създадена от християнството - вкоренена в потвърдението за съществуването на Истината и разбирането на действителността в светлината на Върховната истина - допринесе в средновековна Европа за развитието на модерното научно знание“.

Папа Бенедикт XVI завърши словото си, отправяйки апел към „видните учени и всички членове на академията, ангажирани в насърчането на живота и човешкото достойнство“, да „не забравят за своята фундаментална културна роля в обществото и влиянието, което имат в оформянето на общественото мнение“. Като припомни II ватикански събор и насърченията на Йоан-Павел II към учените, папата отправи препоръки към присъстващите:

„Хората имат доверие във вас, защото служите на живота, имат доверие във вашите усилия в подкрепата на онзи, който се нуждае от утеха и надежда. Не се поддавайте никога на изкушението да се отнасяте към благополучието на хората, свеждайки го до чисто технически проблем! Безразличието на съвестта по отношение на истината и доброто е опасна заплаха за истинския научен прогрес!“

Книга за вярващи и невярващи

Пред нас е новоизлязлата книга на отец Яцек Воронецки със заглавие „Умението да се управлява и заповядва“, издадена от фондация „Комуни-тас“ и опус от поредицата „Християнска библиотека“. На пръв поглед е малко необичайно книга с подобно заглавие да се нареди в редицата от християнски издания, защото - както се предполага - заглавието определя и адреса на творбата - към началниците, управниците, хората, които се подготвят да заемат ръководна длъжност. С други думи очакванията са за едно светско произведение, имащо малко общо с християнството. Но когато разгърнем още първите страници с въведението на отец Ян Кручина, разбираме, че това е полезно четиво за всички, без оглед вярващи ли са или атеисти, или пък изповядват нехристиянски религии.

Основната мисъл, която изказва авторът на въведението отец Кручина, е, че умението да се управлява дори и най-скромната общност се научава още от детските години в семейството и училището, тоест който не е управляван добре като дете, не би станал добър управник в зрелите си години. И тази мисъл всъщност е една от основните в цялата книга, изказана от автора й отец Яцек Воронецки.

Отец Воронецки създава този труд през 1947 г. - две години преди кончината си. Кратката му биография, публикувана в края на книгата, го представя като духовник с богат житейски и научен опит - преподавател в редица учебни заведения, преживял големите политически конфликти от първата половина на XX век, автор на редица книги.

Трудът на Воронецки е изключително актуален днес. Зад на пръв поглед един чисто светски изказ на мисълта в книгата изцяло прозират християнските идеи като основа на истините, изказани в текста. Тук още веднаж е потвърдена тезата, изказвана често и в други произведения, че етиката и моралът на нашето време имат своите дълбоки основи в християнството, че християнството обогатява цялата същност на мисловната ни дейност и начина на възприемане на обективния живот.

Мислите относно проблемите на управлението отец Воронецки развива в седем глави. В първата - „Значимостта на проблема“, се прави кратък исторически преглед на управлението в родината на автора - Полша, като се разглежда процесът от предвиж-

дане към действие. Авторът набелязва три фази на действието управление - управляване, заповядване и порицание.

В следващите три глави се дават напътствия за правилното осъществяване на всяка една от трите фази. За управлението е необходимо създаване на подходяща атмосфера от началника, в която да се съчетават всички фактори. Особено се подчертава ролята на благоразумието и умението за предвиждане. В главата, посветена на заповядването, основната мисъл е за съобразяване с нравствения, божия и човешкия закон. Послушанието е с голяма важност и началникът сам трябва да дава пример за послушание. При порицаването трябва да се изхожда от смириенето. Добрият началник трябва да признава старанието и заслугите на подчинените си - това ще бъде смириенето му, а порицанието да се дава, когато е необходимо, но също с мяра. Едва тогава провиненият ще се научи на смирение.

Във втората половина на книгата се разглеждат слабостите в упоменатите по-горе три фази на управленския процес. В V глава авторът призовава за предпазване от гордост и малодушие. Според него и двата греха са плод на горделивостта и себелюбието, тъй често срещани в характера на началниците. Недостатъците в заповядването пък имат две страни - нито да са прекомерни и прекалено сковавачи, но да не са и нерешителни. Относно грешките в порицаването отец Воронецки препоръчва както избягване на прекомерната строгост, така и предпазване от прекалено снизхождание, т.е. началникът не бива да се ръководи от симпатии или антипатии, както и да не наказва в момент на гняв.

Последната глава - „Как да даваме сила със заповедта“, е обобщаваща. Авторът прави кратък анализ на научните теории на О. Линдворски, Сенкевич и Ст. Виспянски. Разглежда се искането като порив на волята за общото благо.

Идея - която пронизва цялата творба, на пръв поглед не налагаща се, но ясно осезаема зад изказаните истини - е повишаването на послушанието и смирение, насочен еднакво към началниците и към подчинените във всяка общност, била тя учебна или трудова.

Книгата на отец Воронецки се чете леко. Написана е на достъпен, ясен език. В нея всеки началник и ръководител - вярващ или атеист, може да намери ценни съвети за поведението си, а всеки подчинен - да осмисли добре мястото си в учебния или трудовия процес и с осъзнато достойнство да изпълнява задълженията си в колектива.

Майя РАЙКОВА

От стр. 2

приемане и за разпространяването на набожността към Исусовото Сърце. Можем да се уверим, че тази набожност не е чужда на Божието милосърдие чрез следните думи, написани от него: „Ето това, което е направил Божият Син, когато хората се бяха отдръпнали от Създателя си чрез своето непослушание: Той е слязъл на земята и не е спестил нито грижите си, нито умората си, за да ни възстанови в състоянието отпреди изпадането ни. Това го прави и днес всеки ден за тези, които се отдалечават от Него чрез греха... Ревността, с която Бог ни преследва, е несъмнено плод на Неговото много голямо милосърдие. Но нежността, която придружава тази ревност, подчертава една добротата, която е още по-удивителна. Въпреки изключителното Му силно желание да се върнем към Него, никога не използва насилията, употребява само пътищата на нежността...“

От своя страна източната традиция също е продължила да възпява Божието милосърдие, както се вижда чрез известните й представители, каквито са свети Серафим Саровски (1759-1833) и свети Силуан (1866-1938) от Света гора. Първият се удивлява пред Божието милосърдие със следните думи: „Колко е велико Божието милосърдие спрямо бедствието ни! Бедствието ни е невниманието ни към грижите, с които ни обслужва.“ И прибавя „Не казвай, че Бог е справедлив... Давид го наричаше „справедлив“, но Неговият Син ни е показал, че е по-скоро добър и милосърден. Къде е Неговата справедливост? Бяхме грешници и Христос е умрял за нас“ (проповед 90).

Вторият с прости думи ни отваря към дълбоката тайна на Божието милосърдие: „Господ е милосърден; моята душа го знае, но невъзможно е да се опише това с думи... Той е безкрайно кротък и смирен и ако душата го вижда, тя се превръща в Него, става цяла любов за ближния; става тя сама кротка и смирена.“

В западната традиция също през последните векове не липсват свидетелите на увереност в безкрайното Божие милосърдие. Следните думи на света Тереза Лизийска (1873-1897) го показват добре: „Би могло да се мисли, че имам такова голямо доверие в добрия Господ, защото не съм грешила. Кажете добре, Майко, че дори ако бях извършила всичките възможни престъпления, никак не бих изгубила нещо от доверието си. Със съкрушено от разкаяние

сърце бих отишла да се хвърля в обятията на моя Спасител. Зная, че обича нежно блудния син, чула съм за Неговите думи, отправени към света Магдалена, към прелюбодействалата жена, към самарянката. Не, никой не би могъл да ме уплаши, защото зная, че мога да разчитам на Неговата любов и Неговото милосърдие. Зная, че това изобилие от прегрешения ще

Неговото милосърдие, но също е направила от живота си живо свидетелство за Божието милосърдие, както го изразява в следните думи: „Желая да се превърна цяла в Твоето милосърдие и така да бъда едно живо отражение от Тебе, Господи. Нека най-великото свойство Божие, което е Твоето неизмеримо милосърдие, да мине от душата ми и сърцето ми към ближния... По-

Божие милосърдие - едно неизмеримо съкробище

изчезне в един миг като капка вода в разпален огън“ (Найновите думи, 11 юли 1897 г.).

Света Фаустина и новият празник на Божието милосърдие

Макар че се отличава със своята специална яркост, посланието на света Фаустина Ковалска, наричана апостол на Божието милосърдие, се вписва добре в цялото развитие на почитането спрямо това чудесно милосърдие. Ето думи, чути от нея, чрез които Исус изразява неопикуемото Си милосърдие и дава указания относно празника на Божието милосърдие, който желае да се установи: „Дъщеря моя, говори на целия свят за непонятното ми Милосърдие. Желая празникът на Милосърдието да бъде спасителна помощ и убежище за всичките души, особено за бедните грешници. В този ден утробата на Моето милосърдие е отворена, излива цял океан на благодати върху душите, които ще се приближат до извора на милосърдието Ми; всяка душа, която ще се изповядва (през осемте дена, които предшестват или следват тази неделя на Милосърдието) и ще се причести, ще получи пълна проща за прегрешенията си и опрощение на наказанието; в този ден са отворени всичките извори, чрез които се изтичат благодатите; никоя душа да не се страхува да се доближи до Мен, дори ако греховете й са като пурпур.... Празникът на Милосърдието произлиза от Моята утроба, желая да бъде честван тържествено първата неделя след Великден. Човешкият род няма да намери мир, докато не се обърне към извора на Моето милосърдие“ (Дневничето, 699). Света Фаустина не само е предала всичко, разкривано на нея от Господ за

могни ми, Господи, сърцето ми да бъде милосърдно, та сама да почувствам страданията на ближния ми. Няма да откажа сърцето ми на никого. Ще общувам искрено дори с тези, които ще злоупотребяват с добротата ми, и ще се затворя в многомилостивото Сърце на Исус. Ще млъкна за собствените си мъки. Твоето милосърдие да пребъде в мен, Господи мой... О, Исусе мой, превърни ме в Теб, понеже Ти можеш всичко“ (163). Изглежда, че толкова се е уподобила на Исус и Неговото милосърдие, че земното й поклонение е траело също трийсет и три години. Също така как да не забележим, че Йоан-Павел II, който много е допринесъл за разпространяването на набожността към Божието милосърдие в цялата Църква, си отиде от този свят през 2005 г. точно в навечерието на празника на Божието милосърдие. Преди това, по време на апостолическото си посещение в Полша през август 2002 г. бе осветил новото светилище на Божието милосърдие. По този случай е посветил тържествено целия свят на Божието милосърдие със следните думи: „Боже, Отче милосърдний, Който си разкрил Твоята любов в Твоя син Исус Христос и си я разлял върху нас в Свети Дух Утешител, Ти поверяваме днес бъдещето на света и на всеки човек. Наведи се върху греховете ни, изцери слабостта ни, победи всяко зло, направи така, че всичките жители на земята да изпитват Твоето милосърдие, та в Теб, единен и тричен Бог, да намерят винаги извора на надеждата. Отче вечний, чрез мъчителното страдание и възкресението на Твоя син, дай ни Твоето милосърдие, така и на целия свят! Амин!“

Отец Даниел ЖИЛИЕ

Монс. Джордано: Християните - главни действащи лица в Европа

„Спешно е необходимо християните да имат повече съзнателност и компетентност по европейските въпроси и да бъдат главни действащи лица при взимане на решенията.“ С тези думи постоянният наблюдател на Светия престол към Съвета на Европа монс. Алдо Джордано обясни значението на XII среща на епископите от Югоизточна Европа, която се проведе от 5 до 8 март в Страсбург. На нея председателите на девет епископски конференции на Католическата църква обсъдиха въпроса за религиозната свобода: присъствието на религиозни символи в публичното пространство, дискриминацията по религиозни причини, правата на малцинствата и религиозното измерение на межкултурния диалог. Специално място в дискусиите бе отделено

за семейството, правата на децата и отговорността на родителите. „Главоломното развитие на науката и техниката налага все по-сериозни проблематики в областта на биоетиката и защитата на човешкия живот“, посочи монс. Джордано. На срещата бе обсъдена и икономическата и финансовата криза, както и обстановката в Близкия изток и Северна Африка. „Живеем в Европа, където въпросът за зачитането на човешките права се отдалечава от очевидната действителност“, посочи монс. Джордано. Оттук е и неговият призив „християните да насърчават и защитават правата на човека, правата държава и демокрацията на базата на принципите на Съвета на Европа“.

На 10 март на папа Бенедикт XVI бе представен Папският годишник за 2012 г. Заедно с него бе представен и Църковният статистически годишник (Annuario Statisticum Ecclesiae). На събитието присъстваха ватиканският държавен секретар кардинал Тарчизио Бертоне и монс. Анджело Бечу, заместник държавен секретар за общата дейност на Ватикан. Папата благодари за новия годишник и показа жив интерес към посочените данни за Католическата църква по света.

В настоящия момент католиците са около 1 милиард и 196 милиона, като увеличението е от 1,3% (статистическите данни се отнасят за периода 2009-2010), но в световен план присъствието е непроменено - 17,5%. Първата важна новост е, че вярващите са намалели в Южна Америка (от 28,54 на 28,34%) и главно в Европа (от 24,05 на 23,83%), а са се увеличили в Африка (от 15,15 на 15,55%) и в Югоизточна Азия (от 10,41 на 10,87%).

Увеличил се е броят и на

Нараства броят на католиците в Африка и Азия, но намалява в Европа

епископите (от 5065 на 5104): в Африка (+16 нови епископи), в Америка (+15) и в Азия (+12). В Европа техният брой от 1607 е станал 1606, а в Океания от 132 - 129.

Продължава тенденцията, започнала през 2000 г., за увеличаване на броя на свещениците. Данните посочват, че в света има 412 хиляди свещеници (277 009 диоцезални и 135 277, принадлежащи на конгрегации или ордени), което е с 1643 повече в сравнение с предишните данни. Увеличаването на техният брой се отнася до Азия (+1695), Африка

(+761) и Америка (+40), докато спадът в Европа е значителен (-905).

Продължава да нараства и броят на постоянните дякони - както диоцезални, така и принадлежащи на ордени и конгрегации за богопосветен живот (от 38 155 на 39 564).

Нараснал е и броят на богопосветените, които не са свещеници: през 2009 г. те са 54 229, а през 2010 г. - 54 665. Осезаем спад се наблюдава в Южна Америка (-3,5%) и Северна Америка (-0,9%), докато в Европа цифрите са непроменени. Увеличен е броят им в

Азия (+4,1%) и в Африка (+3,1%).

Продължава да намалява броят на монахините, които от 729 371 през миналите години в настоящия момент са 721 935. Този спад се отнася предимно за Европа, Америка и Океания. Докато в Африка и Азия се наблюдава значителен растеж на техният брой - с около 2 процента.

През последните пет години се наблюдава постоянно увеличаване (+4%) на студентите по философия и богословие в диоцезалните семинарии или в тези на конгрегациите и орде-

ните за богопосветен живот. През 2005 г. техният брой е бил 114 439, а през 2010 г. те са 118 990. Но в Европа (-10,4%) и Америка (-1,1%) техният брой е намалял за сметка на кандидатите за свещенство в Африка (+14,2%), Азия (+13%) и Океания (+12,3%).

През 2011 г. от папата са основани осем нови епископски седалища, един персонелен ординариат, един военен ординариат. Освен това са издигнати един архидиоцез и осем диоцеза в метрополии, една прелатура, един апостолически викариат и една апостолическа префектура в диоцези и една мисия „sui iuris“ в апостолическа префектура.

Предпечатната подготовка на двата тома от Папския годишник е била под ръководството на отец Серджо Пелини, SDB, Антонио Маджото, SDB и Джузепе Канесо SDB, съответно генерален директор, търговски директор и технически директор на Ватиканската печатница.

Званията - дар на любовта на Бог

От сmp. 1

бях с Теб. Държаха ме далеч от Теб нещата, които нямаше да съществуват, ако в Теб не съществуваха.

Призова ме Ти и ме извика - и прекъсна глухотата ми; светна Ти, блесна - и прогони слепотата ми; заухая Ти - и поех дъх, и сега към Теб въздишам; вкусих Те - и глад чувствам и жажда по Тебе, докосна ме - и пламнах по Твоя мир“ (кн. X, 27, 38).

Чрез тези образи светият епископ от Хипон се стреми да опише неизразимото от срещата с Бог, с Неговата любов, която преобразява цялото съществуване.

Отнася се за една безрезервна любов, която ни предшества, която ни подкрепя и зове по целия път на живота и която се корени в абсолютната безкористност на Бог.

Говорейки по-специално за свещеническата служба, моят предшественик блаженият Йоан-Павел II твърдеше, че „всеки акт на служение, който те кара да обичаш и да служиш на Църквата, същевременно винаги подтиква към постоянно съзряване в любовта и в служба на Христос - Глава, Пастир и Съпруг на Църквата; в една любов, която се оформя винаги в отговор на предхождащата я свободна и безкористна Божия любов в Христос“ (Exhort. Apost. Pastores dabo vobis, 25).

Всяко звание в действителност се ражда по Божия инициатива, то е дар на Божията Любов! Той е Този, Който прави „първата крачка“ не поради това че е видял някаква необикновена доброта у нас, а благодарение на присъствието на Неговата Любов, която се изля в нашите сърца чрез Свети Дух (вж. Рим. 5, 5).

Във всяко време в основа-

та на божия призив е необятната Божия любов, която се проявява в пълнота в Исус Христос. Както написах в моята първа енциклика Deus caritas est: „Всъщност Бог става видим по многобройни начини. В историята за любовта, която ни разказва Библията, Той идва за да ни срещне, старее се да ни привлече - чак до Тайната вечеря, чак до прободеното на Кръста Сърце, чак до явленията на Възкръсналия и великите дела, чрез които Той - посредством делата на апостолите - направлява стъпките на раждащата се Църква. Дори в последващата история на Църквата Господ никога не отсъства. Той е винаги насреща ни чрез хората, в които се отразява със Словото Си, чрез тайнствата и по-особено в Евхаристията“ (т. 17).

Божията любов е завинаги, тя остава вярна на себе си, на „словото, що е заповядал в хиляди родове“ (Пс. 104, 8). Трябва впрочем отново да се извести специално за новите поколения привлекателната красота на тази Божия любов, която предхожда и придружава; тя е тайната движеща сила, мотивацията, която никога не греши, дори в най-трудните ситуации.

Скъпи братя и сестри, именно към тази любов трябва да отворим нашия живот; неперестанно Исус Христос ни призовава към съвършенството на любовта на Отца (вж. Мт. 5, 48). Величието на християнския живот се състои именно в това - да обичаме „както“ Бог. Става дума за една любов, която се проявява във всеотдайното себеотдаване, вярно и плодотворно. На игуменката на манастира в Сеговия, която е притеснена от тежкото положение на свети Йоан от Кръста, който е обект на гоненията през последните си години, светецът отговаря, като я приканва да действа според Божието намерение: „Не мислете друго, а знайте, че всичко е подредено от Бог. Там, където няма любов, посейте любов и

ще пожънете любов“ (Писма, 26).

Именно започвайки от жертвата, от отварянето към Божията любов и като плод на тази любов се раждат и развиват всички звания. И така, черпейки от този извор чрез молитвата, чрез честото приемане на Словото и тайнствата, по-специално на Евхаристията, става възможно да се живее любовта към ближния, в когото се научаваме да откриваме лика на Господ Исус Христос (вж. Мт. 25, 31-46). За да изясни неразделната връзка, която свързва тези „две любови“ - любовта към Бог и тази към ближния - които бликат от един и същ божествен извор и са ориентирани към него, свети папа Григорий Велики прибегва до примера за разлистването: „В нашите сърца Бог първо посади корена на любовта към Него, а после се разлисти братската любов“ (Moralium Libri, sive expositio in Librum B. Job, Lib. VII, cap. 24, 28; PL 75, 780D).

Тези две изражения на единствената Божия любов трябва да бъдат изживени с особена сила и чистота на сърцето от тези, които са решили да поемат по пътя на званието към свещеническата служба и богопосветения живот, понеже представляват тяхна неотменима черта. Всъщност любовта към Бог, на която свещениците и богопосветените стават видими образи - макар и винаги несъвършени - е мотивацията да се отговори на призива за посвещаване на Господ чрез свещеническо ръкополагане или даване на обети според евангелските съвети. Силата на отговора на свети Петър пред Божествените учители: „Ти знаеш, че е обичам“ (Йн. 21, 15), е тайната на един дарен и живян в пълнота живот, изпълнен с дълбока радост.

Другият конкретен израз на любовта - тази към ближния и преди всичко към най-нуждаещите се и тези, които

страдат най-много - е най-добрият стимул, който прави от свещеника и от богопосветения деец на общение между хората и сеяча на надежда. Връзката на посветените и особено на свещеника с християнската общност е жизненоважна и се отразява също на чувствата. В тази връзка светият Свещеник от Арс обичаше да казва: „Свещеникът не е свещеник за себе си... той е свещеник за вас“ (Енористът на Арс. Неговата мисъл - Негово сърце, Жива Вяра, 1966, стр. 100).

Скъпи братя в епископството, скъпи свещеници, дякони, богопосветени, катехисти и всички вие, които сте ангажирани с възпитанието на новото поколение, аз ви призовавам с голяма загриженост да обръщате внимание на всички онези, които в енорийските общности, асоциации и движения показат знаците на един призив към свещенство или към определен богопосветен живот. Важно е в Църквата да се дадат благоприятни условия, та да разцъфтят множество „Да“ като щедър отговор на призива на Божията любов.

Пастирската грижа за званията ще предложи главните ориентири за един плодотворен път. Основен елемент трябва да бъде любовта към Божието слово, изградена в нарастваща близост със Светото писание, и една постоянна и усърдна лична и общностна молитва, за да може да бъде чуто Божият повик сред многото гласове, които изпълват всекидневния ни живот. Но нека преди всичко Евхаристията бъде „животворният център“ на всеки път към званието. В този център Божията любов ни присъединява към жертвата на Христос - съвършен израз на любовта, и отново там ние се учим непрекъснато как да живеем според „високата летва“ на Божията любов. Слово, молитва и Евхаристия представяват безценно съкровище, което ни прави да раз-

берем красотата на един живот, изцяло посветен на Царството Божие.

Пожелавам местните Църкви да станат места на внимателно откриване и задълбочено проверяване на званията, поднасяйки на младежите и девойките мъдро и енергично духовно придружаване. По този начин християнската общност става самата тя проява на Божията любов, като поема грижата за всяко призвание. Това нещо, което отговаря на новата заповед на Исус, може да намери красноречив и своеобразен израз в християнските семейства, чиято любов е израз на любовта на Христос, който отдаде Сам Себе Си за Своята църква (вж. Еф. 5, 32). В семействата - „общности на живота и любовта“ (Gaudium et spes, 48) - новите поколения могат да почерпят великолепен пример за тази жертвена любов. Всъщност те са не само основно място за човешко и християнско възпитание, но и могат да се превърнат в „първата и най-добра семинария за звания за живот, посветен на Царството Божие“ (Exhort. Apost. Familiaris consortio, 53), като преоткриват вътре в самото семейство красотата и значимостта на свещенството и богопосветения живот. Нека пастирите и всички миряни винаги съдействат в Църквата да се множат тези „огнища и школи на общение“, следвайки примера на Светото семейство от Назарет, хармонично отражение на живота на Пресвета Троица на земята.

С тези пожелания давам от цялото си сърце апостолически благослов на вас, почитаеми братя в епископството, свещеници, дякони, монаси и монахини, и на всички миряни, но специално на младите хора, които със смирени сърца се вслушват в гласа на Бог и са готови с вярност да Го последват.

Превод
Йорданка ГЪОКОВА

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1461)
април 2012 г.

Няма директна комуникация с Бог за опрощение на греховете

Наскоро папа Бенедикт XVI в свое слово подчерта, че „новата евангелизация започва и от изповедалнята“, защото само този, който се е оставил да бъде дълбоко обновен от Божията благодат, може да носи в себе си Благата вест на Евангелието и да я известява на околните.

По времето на Великия пост агенция „Зенит“ интервюира отец Ернан Хименес, изповедник в базиликата „Санта Мария Маджоре“ в Рим, който е част от една стара традиция, поверила на доминиканския орден грижата за каещите се в един от четирите папски храма. Отчето напомня на туристи и вярващи, че могат да се възползват от услугите на духовните чеда на свети Доминик де Гусман и да се изповядат на някой от съвременните езици, както и на латински.

- Изглежда, че в дните на Великия пост е по-голям притокът на хора, търсещи тайнството на помирието...

- Така е, защото във връзка с Пасхата християните искат да се помирят с Господ. Църквата им напомня, че имат възможността да поемат отново пътя към Отца, Който очаква сина, който признава, че се е заблудил, и се връща да поиска проща като син. Това е най-благоприятното време за нашето обръщане.

- Защо Великият пост е благоприятно време, за да се обърнат към това тайнство?

- Защото чрез молитва, умъртвяване - повече духовно, отколкото телесно, милосърдните дела ни правят да участваме по-плътно в страданията и възкресението на Господ. Това е подготовка за Великден... Всеки вярващ християнин трябва да изживее и усети необходимостта от обръщане към Бог.

- Бог винаги ли прощава? И прощава ли всичко?

- Като добър, състрадателен и милостив баща Бог Отец прощава винаги всички наши грешки и грехове. Бог прощава всичко, ако човек смирено се признае за грешник - както казва евангелист Матей (18, 21).

- Колко често трябва да се изповядва католикът?

- Много често, но задължително веднъж в годината и по възможност на Великден. Това зависи от степента на осъзнаване на връзката с Бог - колкото повече съзнаваш Неговото присъствие, толкова по-силно усещаш нуждата от чистота.

- Какъв е най-добрият начин човек да се подготви за изповед?

- Да си направи изпит на съвестта върху Божите заповеди, предписанията на Църквата, изискванията на братското милосърдие. А също и върху всички наши задължения като християни - наистина вярващи и практикуващи.

- Има ли изповед „направо на Бог“, както твърдят някои хора? Каква е разликата на тази теория с тайнството на помирието?

- С Бог имаме пряка връзка в молитвата и вътрешните

размишления, но не и при опрощаването на греховете. Според заръката на Господ могат да го дават само апостолите и техните приемници, свещениците.

- На какво основание свещеникът прощава греховете на каещия се? Той го прави от името на Бог или го прави от свое име - като посветен?

- Основанието е в Евангелието, в Йоан 20, 22-23. Свещеникът действа в името на Бог и прави това с мандата на Църквата, който получава при свещеническото ръкоположение. Свещеникът опрощава греховете по формулата „... в името на Отца, и Сина, и Светия Дух“.

- Апостолите изповядваха ли се?

- За това нямаме сведения дори в Евангелията. Но може да се предполага, имайки предвид слабостта на нашата природа. Апостолите са били като всички други клети хора и грешници.

- Откога в Църквата започва да се практикува изповедта такава, каквато я познаваме днес?

- От най-ранните времена на Църквата, когато изповедта е била публична. А от IV век тя става частна.

- От колко години и до каква възраст католикът трябва да се изповядва?

- На всяка възраст. Но Църквата препоръчва първата изповед да бъде при Първото причастие. И да се практикува, докато човек е с акъла си - понеже трябва да е наясно със своя живот на християнин.

- Папа Бенедикт XVI казва, че болните трябва често да бъдат изповядвани и причестявани. Че как може човек да греша, когато страда и е на легло?

- Това се прави за успокоение на съвестта и за да дадат подкрепа, сили и утеха в телесните страдания.

- Човек, който не е венчан в Църквата, може ли да се изповядва?

- Не може, защото живее в грях.

- По какъв начин тайнството на помирието може да стане важен елемент в новата евангелизация, желана от папата?

- Помирието е много важно и задължително за всеки християнин, особено в този исторически период, когато хората се отдалечават от тайнствата. Това е така, понеже като признаем със смирение слабостта и клетостта на човешката природа пред Бог и пред другите, това ни прави по-човечни и по-чувствителни към ближните.

- По колко часа на ден изповядват? И през цялата седмица ли?

- Ние всички сме ангажирани в това служение на помирение най-малко 23 часа седмично - зависи от деня, и имаме ден и половина почивка.

- Говори се, че изповедниците имат специална терапия, за да не се „товарят“ с всичките грехове, които чуват. Вярно ли е?

- Няма такова нещо. Всички

ние с дълбока вяра и братска щедрост осъществяваме тази апостолска мисия. Няма терапия, а само помирение с Бог чрез Неговата милост и проща.

- Кои се изповядват често - мъжете или жените? По-старите или по-младите?

- Не съм установил някаква съществена разлика. Много са и младите, и жените, и по-възрастните хора.

- Можете ли да ни кажете с какви тревоги и болки хората ходят днес на изповед?

- Те се тревожат за извършените грехове, но излизат вътрешно помирени и с голяма духовна радост. Влияние им оказват и проблемите на съвременното общество - например самотата, безработицата, обедняването...

- Казват, че папите се изповядват често. Например блаженият Йоан-Павел II го правел веднъж седмично... Папа Бенедикт XVI продължава ли тази практика?

- Разбира се, като всеки християнин и добър пастир на Универсалната църква. Никой не е безгрешен и свършен в този свят. И сегашният папа се изповядва редовно.

- Какво бихте казали на тези от нашите читатели, които не се решават да се изповядат дори на тези Велики пости?

- Смирено да влязат в контакт с Божието слово и следвайки божественото вдъхновение, да променят своя живот, като се възползват от помощта, която Господ в Своята милост поставя на наше разположение. Нека не се лишаваме от такава ценна помощ за нашия живот, който има също духовни и морални измерения.

Хосе-Антонио Варела ВИДАЛ, по Catholic.net

Първите свидетели на Христовото Възкресение

От стр. 1

може да унищожи чрез смърт Този, Който е живот, нито да отстрани Неговото присъствие, което противостои на жестокостта и насилието, които и днес все още бродят по света и оставят следи в нашите сърца и в нашата история.

Реакцията е в резултат на уплаха и изумление, тъй като това, което става, се оказва повратна точка в съдбата на човечеството. След като Божият син жив премина през мрака на сенките на смъртта, всичко вече е огряно от светлина.

Пред това откритие жените реагират със страх, изумление, но и с радост. Това са и чувствата, които всеки човек изпитва винаги, когато се изправи пред божествената тайна.

Веднага последва и покана: „Но идете, кажете на учениците Му, и на Петър, че Той ще бъде преди вас в Галилея.“

Ние сме изправени пред едно свършено ново явление. И за пореден път - последните стават първи. Това, което жените видяха, не е само исторически факт, това е жива вяра. Същото, което се случва тогава, се повтаря и за нас, сега, в тази Пасха на Господ. Младият мъж, когото те виждат пред гроба, ги кани да станат свидетели на Възкресението на Исус и на Неговото присъствие в нашата история. Ще ни бъде възможно да срещнем Учителя по пътищата на Галилея, да Го виждаме, да чуваме отново гласа Му. Но както учат и другите явления, Неговото присъствие ще бъде

различно, пътят, по който ще Го срещнем, ще има необичаен маршрут, а начинът да чуем гласа Му ще бъде основан върху други вътрешни нагласи.

Такова е събитието, което ни оставят първите свидетели на Възкресението на нас, които приемаме Евангелието на Пасха. Едно събитие, което ни кара да кажем: „Яви ми се, Господи, защото това е тежко изпитание да изгубя усета за Бог.“

В това явяване на Христос се намират изворът на нашето бъдеще, нашата надежда и смисълът на нашето съществуване.

Един лъч, идващ от Божественния лик на Възкръсналия Спасител, освети човешкото лице, за да покаже, че човек има стойност в очите на Бог, Който иска още на този свят човек да има вяра и надежда за вечността.

В Пасхата ние сме покани да се родим отново. Но Пасхата не е установена единствено като ден, в който се чества само един тържествен литургичен обред.

Пасхата е размяна на Божия дар - който е Неговият единороден син - жертва срещу нашата немощ и бедност.

Тя е среща на божествената доброта, която излъчва Личността на Сина, със смирената доброта в нашите сърца. Величието и тържествеността на Пасха не може да не предизвикат радост и ликуване в нашите сърца, които да откликнат на призива за нов живот, който ни отправя нашият Небесен отец.

Христос възкръсна - Наистина възкръсна!

Честито Възкресение Христово!

Преподобни отци и сестри, възлюбени на Бога Отца в Исус Христос братя и сестри.

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1461)
април 2012 г.

Финансите на Ватикан - пари, тайни, спекулации

За пръв път през VIII век християните в Англия събират доброволно парични помощи за папата. Тази акция по-късно се превръща в традиция за целия католически свят до началото на XVI век, когато папа Лъв X (1513-1521) изпраща специално пастирско послание до всички католически епархии в света „да подпомогнат според възможностите си строителството на базиликата „Свети Петър“ в Рим. Още в началото тази помощ получава името „Лептата на свети Петър“. Тя се превръща в традиция и всяка година католическите епархии събират доброволно стотици милиони „лепти“, които след построяването на базиликата се използват от папата за други цели. За съхраняването и изразходването на „лептите“ и други постъпили средства „социалният“ папа Лъв XIII (1878-1903) учредява през 1887 г. финансовото учреждение „Istituto per Opere Religiose“ (Институт за религиозни дела). През 1942 г. папа Пий XII (1939-1958) заменя това название с Църковна банка. Ватиканската банка се превръща в едно от „най-тайнствени-

те учреждения“ на световните финанси. Тя не публикува никакви официални отчети. За нейните парични резерви (пет милиарда евро и един тон злато), както и за нейните 44 хиляди „църковни“ клиенти се носят спекулативни догадки. Позовавайки се на специфичния статут на Църквата и на Светия престол, Ватиканската банка беше „затворена“ за света. Този статут често беше използван за вътрешни и външни спекулации, за недобросъвестни парични операции, които уронваха авторитета на Светия престол и на Ватиканската държава. Неведнъж банката бе обект на остри критики от страна на световните медии за въображаеми и действителни спекулации. Показателен е скандалът през 1980 г. около един загадъчен паричен превод. Ватиканската банка под ръководството на архиепископ Марчинкус бе принудена „доброволно“ да изплати глоба от 244 милиона долара.

Последният скандал възникна през септември 2010 г., когато италианската прокуратура обвини банката в пране на пари и блокира 23 милиона ев-

ро. По същото време по „нареждане“ на известен строителен предприемач в банката бяха скрити незаконни пари на името на някакъв свещеник, наричан „Дон Банкомат“, посредством висш италиански служител, „близък човек“ на папата. Папа Бенедикт XVI веднага реагира, смени цялото ръководство на банката и в края на 2010 г. подписа един от най-строгите закони в света срещу прането на пари. Италианският съд незабавно отблочира 23 милиона евро. Папският закон предвижда Ватиканската банка да работи по принципите на социалната етика, прозрачността и висшата степен на отговорност и в тясно сътрудничество с международните контролни органи, за да се предотвратят всякакви финансови спекулации, престъпност и тероризъм.

По този начин Светият престол, ватиканската държава и Ватиканската банка напуснаха сивата зона на подземния финансов свят.

Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“

Романистът Шусаку Ендо - мисля, че е първият японец, написал книга за живота на Христос - посочва, че евангелските страници, които разказват за смъртта на Исус, превъзхождат по качество много исторически трагични литературни шедеври. А аз бих добавил тук още една похвала: че четиримата евангелисти не са попаднали в капана на високопарното слово; че дори разказвайки една голяма трагедия, не са престанали да стъпват здраво на земята, придържайки се към най-баналния реализъм на всекидневието.

А изкушението едва ли е било малко; та то е препъвало често дори най-големите автори на трагедии в древността. В желанието си да обрисуват силните човешки страсти и страдания, те често забравяли, че тези страсти се появяват и проявяват много рядко и че почти винаги покрай голямото страдание има цяла серия пошли дреболийки.

Според разказвача на евангелските събития покрай Исус, великата жертва, кръжи една свита от личности, които сякаш олицетворяват типажите

Кръстът и прозаявката

Друг поглед към четивата от Страстната седмица

във всяка човешка драма: Юда - предателството; Пилат - малодушието; Ирод - похотта; Кайафа - лицемерието; Мария - неопетнената любов; Магдалена - покаялата се любов... Всички силни страсти са представени там. Къде остава място за глупостта, за дребнавостта, за скуката? Психолозите - както и съвременните драматурзи - добре знаят, че при човека никога не се натрупва за дълго много високо напрежение и че покрай всяка драма винаги се плиска едно море на посредственост и отегчение. Нима не е имало такова нещо в драмата на Голгота?

Един внимателен прочит на Евангелията ни позволява да открием хиляди дребни детайли от тази сива и клета зона на човешката природа. Но в тези редове искам да посоча само един, който преди много години разтърси съзнанието ми. Става дума за отегче-

нието на войниците, разпънали Исус, което трая трите дълги часа на агонията Му.

Спомням си, че преди години, когато прочетох фразата, че войниците „хвърлили жребий“ за хитона на Исус, в главата ми се завъртяха куп въпроси: С какво са хвърлили жребий? Откъде са се появили зарове или ашиците, които със сигурност са били използвани при хвърлянето на чоп и след това са били увечени в народните предания? Защото хората не носят в джобовете си зарове или ашици, освен ако не са пристрастени комарджии. Носим си „тихи“ игри - за да убием времето - само когато отиваме някъде, където си мислим, че ни чакат дълги скучни часове.

Сигурно така е станало и с тези войници. Те са знаели от опит, че след разпъването трябва да се чака дълго, докато престъпниците умрат. А пък любопитството на тълпа-

та бързо угасва, хората се разпръсват и скоро идва ред на униформените да се прозаяват три-четири часа под кръста. И какво да правят? Ще си играят!

Защото би било наивно да се мисли, че за тези касапи смъртта на Исус е била по-различна от многото други, на които са сътрудничели. Наистина, бил е особено престъпник - не викал, не ругаел... Но те несъмнено са били виждали и други разпънати мистици, принасящи страданията си за кой знае какви мечтания, както и много други осъдени, които са стигали до кръста толкова потрошени, че не са имали сили дори да изкрещат.

Исус е бил за войниците още една бройка. Те дори се чудели защо се придава толкова значение на Неговата смърт. За какво са дошли всички тези свещеници? И защо толкова много предохранителни мерки, като на смър-

тния Си час този галилеец май няма и един привърженик? А е щяло да им хареса малко нещо да се „потрудят“. Но нито разбойникът, нито хората му оказват съпротива. И войниците си свършили работата методично и рутинно. Защо пък не? Те са били - според обичая - наемници: сирийци, египтяни или самаряни, които не знаели езика на поробените евреи и говорели развалено латинския на поробителите. Те не разбирали обидите, подхвърляни от тълпата към Разпънатия, нито словата, промърморени от кръста. Но за тях това нямало значение. От значение било, че извънредната работа около едно разпъване увеличава заплатата им и те искали цялата тази история да свършва по-бързо, та да отидат да „вложат“ печалбата си в кръчмата или в публичния дом. Дали този ден

Ha cmp. 9

Международната богословска комисия публикува нов документ за съвременното богословие

Международната богословска комисия публикува на 8 март нов документ със заглавие „Theology today: Perspectives, Principles and Criteria“ (Богословието днес: перспективи, принципи и критерии). Той е следствие на публикуването през 2009 г. документ „В търсене на една универсална етика: нов поглед към естествения закон“.

Текстът на новия документ е публикуван на интернет страницата на Международната богословска комисия, намираща се на ватиканския сайт www.vatican.va. Освен това документът е публикуван на страниците на списанието *Origins*. CNS Documentary Service и на интернет сайта на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ. През следващите месеци преведеният на италиански документ ще бъде публикуван в списанието *La Civiltà Cattolica*, а по-късно е предвидено да бъде преведен и на другите международни езици.

Новият документ на Международната богословска комисия разглежда актуални богословски въпроси в светлината на основните принципи на богословието, като предлага решаващите методологични критерии за католическото богословие по отношение на другите близки до него дисциплини като религиозните науки.

Текстът е разпределен в три глави: Богословието предполага вслушване на Словото Божие, прието във вярата (I глава); упражнява се в обще-

нието на Църквата (II глава); има за цел да даде доводи за научния начин за доближаване до Божията истина в перспектива на истинската мъдрост (III глава).

Документът е одобрен от Международната богословска комисия на 29 ноември 2011 г. и е връчен на председателя й кардинал Уилям Левада, префект на Конгрегацията за доктрината на вярата, който упълномощи неговото публикуване.

Международната богословска комисия е съставена от 30 богослови от различни страни и от различни езикови групи и богословска формация, които се отличават със своята преданост към Поучителната власт на Църквата. В нейната вече 40-годишна история тя е публикувала 25 документа в помощ на Светия престол и по-специално на Конгрегацията за доктрината на вярата, разглеждайки особено важни и актуални богословски въпроси. Документите на комисията са одобрявани в две форми: с абсолютно мнозинство относно целия текст или в обща форма, когато членовете се изказват положително само относно основните линии на текста. В този контекст трябва да се подчертае, че документите на комисията не са текстове от поучението на Църквата, но са богословско авторитетни. Всеки документ е плод на сътрудничеството между богословите и на сътрудничеството на богословите с Поучителната власт на Църквата в едно съвместно служение и отговорност. Пред Радио Ватикан помощник-секретарят на Международната богословска комисия монс. Кишицов Карамза поясни разглежданите от документа актуални въпроси.

„Въпросът по принцип е само един: идентичността на богословието по отношение на близките до него дисциплини или по отношение на цялата съвременна научна сфера със съответните критерии на присъщия за него метод на процедиране. Комисията разглежда тази тема в десетилетията след II ватикански събор, които ни доведоха до едно изключително обогатяване на богословието. Въпреки това сме свидетели и на една разпокъсаност на богословската наука, която трябва да бъде винаги - и особено днес - изправена пред предизвикателството да съхрани своята католическа идентичност и това, което е съществено за нейната мисия. По тази причина основният въпрос, разглеждан от документа, е: съществува ли връзка между различните и легитимните подходи на богословските школи; съществува ли нещо, което е необходимо за всички католически богослови, нещо, което трябва да бъде съхранено от всеки, ревностно занимаващ се с тази наука, нещо като корен, като насока и критерий за всяко съждение... Богословската комисия неведнъж е разглеждала темата за метода, присъщ на богословието. Достатъчно е да припомним трите много важни текста, публикувани досега по темата: за „Единството на вярата и богословския плурализъм“ (1972); за връзката между Поучителната власт и богословието (1975); за тълкуването на догмите (1990). Но с последния документ комисията разглежда този въпрос в неговата цялост.“

Текстът предлага решаващите методологични критерии за католическото богословие. Кои са те?

„Критериите или методологичните принципи на богословието, предложени в този документ, са представени не като дисциплина, наложена отвън, а по-скоро като общи черти на съвместната дейност на богословската общност. Ето защо можем да кажем, че това е прочит на самата идентичност на богословието, което само по себе си ни налага методологични критерии и принципи. Документът по ясен и синтетичен начин предлага онези необходимите принципи и критерии, които изграждат самата същност на богословското мислене. На първо място, разбира се, е поставено признането на първенството на Словото Божие, на онзи Бог, който неведнъж говори на човека по различни начини, а в последните времена ни говори чрез живота, смъртта и възкресението на Исус Христос. Ако Словото Божие трябва да бъде прието от богослова в послушание на вярата - както подчертава документът - то тогава богословът на първо място трябва да бъде вярващ, защото само по този начин богословието може да бъде наистина това, което е по природа: познание на вярата (*intelligentia fidei*). Но вярата никога не е индивидуален акт, защото е поместена и живяна в лоното на една общност. Оттук се поражда и вторият важен критерий на богословието: неговата общностност. Тя е изграждащият критерий за усилията и размишленията на вярата, защото открояването и отправено към Божия народ и е също предмет на богословското изследване. Богословите получават открояването чрез Църквата и като последствие това пред-

полага преданост към апостолската традиция, която е неразделна част от Поучителната власт на Църквата. Ето защо отговорното присъединяване към Поучителната власт в нейните различни степени е основен критерий за католическото богословие. Поради тази причина католическите богослови - за да бъдат верни на естеството на своето призвание - трябва да признаят доктриналната компетентност на епископите, по-специално на епископската колегия начело с папата. Но не трябва да бъде пренебрегнат и т. нар. *sensus fidelium* (доктринална истина на вярата, призната от всички вярващи), който невинаги е бил разбираан правилно. Съществува едно свръхестествено съзнание на Божия народ за вярата, което обаче не трябва да се разбира като мнение на мнозинството, а по-скоро като свръхестествено съзнание на вярата в послушание на Словото Божие и под ръководството на пастирите, което се превръща в място за съпоставка на богословското мислене.“

Текстът на документа говори и за днешните перспективи на богословието.

„Сред различните перспективи искам да подчертая само една, имаща важен аспект за богословието - особената роля на богословската общност, на онези, които в различни национални, културни и църковни контексти упражняват божествената наука и култивират науката по общностен и колегиялен начин. Съществен елемент за това е братската корекция, положителната конструктивна дискусия, наричана в Средновековието „*disputatio*“. Мога да кажа, че Международната богословска комисия с нейните 30 богослови - които редовно се срещат и си сътрудничат за съставянето на нови текстове - в определен смисъл очертават перспективите със своя свободен и почтителен дебат, спокойна атмосфера, но също и с голямата отговорност пред истините на вярата.“

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1461)
април 2012 г.

Как се празнува Великден?

Възкресение Христово се чества с тържествена литургия, преди която се запалва пасхалната свещ, която символизира възкръсналия Христос - светлина за всички народи. В някои райони рано сутринта се прави шествие, наречено Шествие на срещата. Група вярващи носи образа на Дева Мария и се среща с друга група, която носи статуя на възкръсналия Христос; срещата е символ на радостта да се види, че Господ е жив.

В някои страни освен с литургията празникът се отбелязва и със скриването на сладки в градината, които малките деца да открият. Но най-често срещан е обичаят по случай празника на децата и на приятелите да се даряват шоколадови яйца. Понякога двете традиции се комбинират и търсенето на скритите яйца символизира търсенето на възкръсналия Христос от всеки християнин.

ВЕЛИКДЕНСКИТЕ ЯЙЦА

Обичаят да се боядисват и подаряват яйца идва от древните египтяни, които имали традиция при специални случаи да си поднасят яйца, разкрасени лично от подаряващия. Те ги оцветявали с бои, които добивали от растения, и най-хубавият подарък бил най-красиво оцветеното яйце. С нашарените яйца египтяни-

те си украсявали домовете.

След като Христос възкръснал и отишъл на небето, първите християни определили едно време в годината - постите, 40 дена преди Пасхата, когато вярващите трябва да правят жертви, за да пречистят душата си. Една от тези жертви била да не се ядат яйца през постите. А на Великден хората излизали по улиците с кошници с яйца, за да ги подаряват на другите християни. И всички оставали доволни, понеже с яйцата отбелязвали, че празнуват Пасхата - възкресението на Христос.

Един от тези първи християни си спомнил веднъж по Великден това, което правели египтяните, и решил да боядиса яйцата, които щял да подари. Другите харесали идеята и започнали и те да шарят яйцата. И така се установила традицията на Великден да се даряват шарени пасхални яйца за спомен за възкръсналия Христос.

През годините на християните им хрумвали нови идеи, например да правят шоколадови яйца или яйца от сладки за Великден.

А ОТКЪДЕ СЕ Е ПОЯВИЛ ВЕЛИКДЕНСКИЯТ ЗАЕКЪТ?

Той „произхожда“ от англосаксонските празници преди Христос, когато заекът бил символ на плодovitостта, свързан с богинята Еастре, на която бил посветен месец април. Постепенно образът на за-

ека навлязъл сред великденските „атрибути“, а от XIX век в Германия започнали да произвеждат за великденски подаръци зайци и яйца от шоколад и от захар. Към производството германците добавили една занимателна история, за да оправдаят „християнски“ смесицата на езически и християнски символи. Ето я и историята.

Имало едно време един заек, който живеел в гроба на Йосиф от Ариматея, където положили тялото на Исус Христос след смъртта Му на кръста. Заекът присъствал на погребението на Христос и видял как хората плачат. И той се натъжил.

Когато затворили с камък входа на гроба, заекът останал вътре. Той загледал тялото на Исус, като се чудел кой е този господин, дето го обичат толкова много хора. И така минали един ден и една нощ. Изведнъж Христос станал и сгънал повивките си. Ангел отворил камъка, запрещаващ входа, и Исус излязъл от пещерата по-жив от всякога. Тогава заекът разбрал, че Исус е Син Божи и се почувствал призован да извести на света и на всички плачещи хора, че вече не трябва да са тъжни, понеже Христос не е мъртъв, а е възкръснал. И тъй като зайците не могат да говорят, му хрумвало, че ако им поднася яйце - символ на живота, хората ще разберат радостното му послание за Възкресението.

Оттогава заекът има грижата всеки Великден да оставя шарени яйца в къщите на хората, за да припомня на света, че Христос възкръсна и трябва с радост да живеем живота си.

Тереса ФЕРНАНДЕС,
по Catholic.net

Кръстът и прозаявката

От стр. 8

щели да имат късмет и разпнатите да умрат по-бързо? Войниците взели зарове си, отдалечили се на няколко крачки от кръста - за да не ги изпръска капките кръв (ама че досадна работа!) - и се разположили да убият времето.

Винаги ми е правил впечатление образът на тези войници, които отегчено играят комар в момента, когато се обръща една голяма страница в историята на човечеството и са на два метра от кръста, около който ще се организира цял един нов свят. Те са - мисля си - най-добрите представители на човешкия род край умирация Христос. Защото на света има и винаги е имало повече отегчени, посредствени и заспали хора, отколкото големи предатели, големи лицемери, големи страхливци или велики светци.

Много години съм си задавал въпроса, на който още не съм намерил отговора - човекът добър ли е или лош? Насилието в този, който взима картеницата и започва да убива - това част ли е от човешката природа, или е просто временно умопомрачение,

което се намира в човека, но не е на човека? Ами великият акт на любов: майката, която умира, за да спаси детето си; човекът, който дава кръвта си, за да помогне на някакъв непознат - това част ли е от човешката същност или Божи повей, временно обвеял човека?

Отговорът, който често ми идва наум, е - човекът не е нито добър, нито лош. Той чисто и просто е глупав. Или спял. Или страхливец. Или безразличен. Понеже опитът ни учи, че на всеки престъпник, който убива, и на всеки човек, който се бори да предотврати смъртта, има поне хиляда души, които вегетират, които не знаят за какво става дума, които се прозяват.

Най-голямата драма на Христос според мен не е трагичната Му смърт, а неразбирането, с което е бил заобиколен. Неговите апостоли така и не разбрали преди смъртта Му кой е Той. Тълпата, която веднъж Го приветствала, Го забравила, едва свършили аплодисментите. Дори врагове Му, които Го изпратили на смърт, не били съвсем наясно защо Го преследват. А най-добрите Му приятели заспали по време на Неговата агония и избягали, щом се задал мракът на страданиято.

А днес, двадесет века по-късно? Вярват ли тези, които казват, че вярват? Не са ли по-

последователни онези, които по време на великденските празници отиват някъде да отморяват, понеже те са същите, които обикновено подремват или се прозяват по време на литургия? Ние си мислим, че съвременният свят загива заради терористите, убийците или насилниците. Боя се, че светът загива заради заспалиите, заради това, че във всяка от нашите души има 95 части заспалост и дребнавост и само 5 части живот и борбеност за доброто.

Оттук пък следва най-голямото ми учудване - как така Христос е имал смелостта да умре, като от кръста Си е виждал цялото човечество, така добре представено от войниците, хвърлящи зарове? Нима плодът на Неговото изкупление ще е общност от прозяващи се? Да умреш за една пламенна Църква може да бъде една сладка смърт. Но да умреш за такива...?!

Така Той умря - самотен и чувствайки се почти безполезен. Само един Бог с огромна и абсурдна любов можеше да стори толкова луда постъпка. Христос склони глава и влезе в мрачината на нашите прозявки. Последното, което видяха очите му, беше една ръка, която - ама че забавно - хвърляше зарове.

Мартин ДЕСКАЛСО,
По Уогео.com

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава втора Тайнствата на изцелението Член 4 Тайнството на покаянието и помирението Удовлетворение

1459 Много от греховете причиняват вреда на ближния. Трябва да се направи възможното да я поправим (да възстановим откраднатите неща, да възстановим честта на този, който е бил наклеветен, да излекуваме раните). Обикновената справедливост изисква това. Но грехът нанасява и отслабва повече самия грешник, както и неговите връзки с Бог и с ближния. Опрощението премахва греха, но не поправя всички нередности, които грехът е причинил (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, canon 12: DS 1712). Освободен от греха, грешникът трябва да възстанови също пълното си духовно здраве. Следователно той трябва да направи нещо повече, за да поправи своите грехове; той трябва да „удовлетвори“ по подходящ начин или „да изкупи“ своите грехове. Това се нарича „Удовлетворение“.

1460 Удовлетворението, което изповедникът налага, трябва да държи сметка за личното състояние на разкайващия се и да търси неговото духовно добро. То трябва да отговаря колкото е възможно повече на тежестта и на природата на направените грехове. То може да се състои в молитва, подяние, в милосърдни дела, в служба на ближния, в лични лишения и жертви и особено в търпеливото приемане на кръста, който трябва да носим. Подобни удовлетворения помагат да приемем образа на Христос, който единствен изкупи нашите грехове (Вж. Рим. 3, 25; 1 Иоан. 2, 1-2) един път завинаги. Те ни позволяват да станем сънаследници на възкръсналия Христос „ако с него страдаме“ (Рим. 8, 17; 59) (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 8: DS 1690).

Но това удовлетворение, с което трябва да заплатим за нашите грехове, е възможно да се изпълни само чрез Исус Христос; такива, каквито сме, сами не можем нищо, но с помощта на „Този, Който ни укрепява, ние можем всичко“ (Вж. Фил. 4, 13). Човек не притежава нищо, с което да се хвали, но всяка наша „похвала“ е в Христос, в Когото ние даваме удовлетворение, като носим „плодове, достойни за Покаяние“ (Вж. Лк. 3, 8), които черпят своята сила в Него; Той ги поднася на Отца и благодарение на Него те са приети от Отца (CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 8: DS 1691).

VIII. Служителят на това тайнство

1461 Понеже Христос повери на своите апостоли длъжността на Помирението (Вж. Иоан. 20, 23; 2 Кор. 5, 18), епископите, техните наследници и свещениците, сътрудници на епископите, продължават да упражняват тази служба. В действителност епископите и свещениците по силата на тайнството Свещенство имат властта да прощават всички грехове „в името на Отца и Сина и Светаго Духа“.

1462 Опрощението на греховете ни помирява с Бог, но така също и с Църквата. Епископът, видимият глава на отделната Църква, от древни времена справедливо е бил смятан за главния служител, който носи властта и службата на Помирението - той ръководи покаятелната дисциплина (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 26: AAS 57 (1965) 32). Свещениците, негови сътрудници, упражняват тази власт дотолкова, доколкото са получили задължението било от своя епископ или от по-висшестоящ монашески настоятел, било от папата, по силата на църковното право (Вж. CIC canones 844. 967-969. 972; CCEO canon 722, §§ 3-4).

1463 Някои изключително тежки грехове се наказват с отлъчване, най-тежкото църковно наказание, което забранява приемането на тайнствата и участието в някои църковни действия (Вж. CIC canon 1331; CCEO canones 1431. 1434), така че съгласно църковното право опрощение може да се получи само от папата, местния епископ или свещеници, упълномощени от тях (Вж. CIC canones 1354-1357; CCEO canon 1420). В случай на опасност от смърт всеки свещеник, дори и лишен от правото да изповядва, може да прости всякакъв грях (Вж. CIC canon 976; pro peccatorum vero absolutione, CCEO canon 725.) и всякакво отлъчване.

1464 Свещениците трябва да окуражават вярващите да пристъпват към тайнството Покаяние и трябва да са на разположение да дават това тайнство всякога, когато християните го поискат по разумен начин (Вж. CIC canon 986; CCEO canon 735; CONCILIIUM VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 13: AAS 58 (1966) 1012).

1465 Като отслужва тайнството Покаяние, свещеникът изпълнява службата на добрия пастир, който търси загубената овца; службата на добрия самарянин, който превързва раните; на бащата, който очаква блудния си син и го приема при завръщането му; на справедливия съдия, който действа без оглед на личности и чиято присъда е едновременно справедлива и милостива. Накратко, свещеникът е знак и инструмент на милосърдната любов на Бога към грешника.

1466 Изповедникът не е господар, а слуга на опрощението Божие. Служителят на това тайнство трябва да се присъедини към намерението и милосърдието на Христос (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 13: AAS 58 (1966) 1012).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папа Бенедикт XVI: Новата евангелизация започва от изповеданията

Изповедта е път към новата евангелизация - това бе основният акцент в словото на папата към участниците в курса, организиран от Наказателния съд. Пред 1300 участници, събрани във ватиканската аула „Павел VI“ и придружени от главния съдия кардинал Мануел Монтейро де Кастро, Светият отец призова към обновена пастирска смелост при възпитанието на християнските общности в практикуването на тайнството изповед.

Новата евангелизация „извлича своята жителна лимфа от светостта на чедата на Църквата, от всекидневния път на лично и общностно обръщане към все по-дълбокото уподобяване с Христос“. Чрез изповедта, посочи папата, „разкаляният се грешник изоставя стария човек, за да се облече в новия човек. Само онзи, който позволи на Божествената благодат да го преобрази, може да възвестява новостта на Евангелието“. Истинското обръщане на сърцата, продължи той, „е двигателят на всяка реформа и се преобразува в истинска евангелизаторска сила“. Папата припомни апела на Йоан-Павел II за „обновена пастирска смелост“, която при „всекидневната педагогика на християнските общности да съумее да представи по убедителен и ефикасен начин практикуването на тайнството на помирението“.

„В епоха като нашата, нуждаеща се от спешно възпитание и в която релативизмът поставя под въпрос възможността за възпитание - разбираемо като прогресивно въвеждане в познанието на истината,

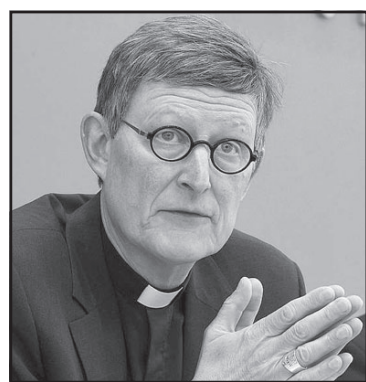
на дълбокия смисъл на действителността и оттук като прогресивно въвеждане към връзката с Истината, която е Бог - християните са призвани да възвестяват смело възможността за среща на съвременния човек с Исус Христос, чрез Когото Бог стана толкова близък до хората, че можем да Го видим и да Го слушаме.“

Тайнството на покаянието, посочи папата, помага да отпразвим погледа си към Бог, за да може Той да влезе в нашия живот. „Сигурността, че Бог е близо и в Своето милосърдие очаква човека - дори и грешника, за да изцели неговите рани с благодатта на тайнството на помирението, е винаги една светлина на надежда за света.“

Който пристъпва към тайнството на изповедта, продължи той, изпитва в себе си желанието за промяна. Оттук папата припомни на свещениците, че са „главни действащи лица на много възможни нови начала за каещите се, които пристъпват към изповедта“. Ето защо изповедниците трябва винаги да помнят, че „значението на всяко обновяване не е изоставянето на миналото, защото приемането на Христос озарява всички тъмни сенки в живота“.

„Ако в това се изразява отслужването на тайнството на помирението - посочи Светият отец, - ако в помирението вярващите изпитат наистина онова Милосърдие, което Исус от Назарет, Господ и Христос, ни дари, тогава те самите ще се превърнат в предани свидетели на онази святост, която е целта на новата евангелиза-

ция.“ И ако това важи за вярващите - каза папа Бенедикт XVI, - то има още по-голямо значение за свещениците, защото изповедникът сътрудничи на новата евангелизация, обновявайки първи съзнанието за нуждата да пристъпи към сакраменталната прощка, за да се „поднови срещата с Христос“. „Нека онзи, който се среща с вас - бе пожеланието на Светия отец, - да може да възвестява като Христовите ученици „срещнахме Учителя“. Само по този начин всяка изповед ще бъде „крачка напред в новата евангелизация“.

Тръненият венец на Христос се съхранява в златна обвивка

Много християнски реликви, съхранени тайно от първите ревностни християни, са намесени по-късно от майката на римския император свети Константин (306-337) света Елена и под нейна закрила са запазени за поколенията. Подобен е случаят с трънения венец на Исус Христос. До 330 г. той е крил в Йерусалим, след това е пренесен на строго съхранение в Константинопол (Цариград) - втората столица на Римската империя. През 1204 г. кръстоносците превземат Цариград и вземат различни християнски светини и реликви, между които е и тръненият венец на Христос; отнасят го във Венеция.

Издаден в дългове, тогавашният латински император Анри предлага венеца за продан и след дълги пазарлъци френският крал Луи IX - свети Людовик (1226-1270), купу-

ва безценната реликва за баснословната по онова време сума от 135 хиляди френски ливри. Специално за нейното съхранение на главния парижки остров Сите е построен готическият шедьовър - църква-

та „Sainte Chapelle“. Там в златна обвивка се съхранява една от главните светини на християнството - тръненият венец на Христос.

Веска КОЧУМОВА

Най-младият кардинал представи родителите си на папа Бенедикт XVI

На консистория на 18 февруари т. г. Светият отец назначи 22 нови кардинали, между които най-младия - 55-годишния архиепископ на Берлин Райнер Мария Вьолки. На частна аудиенция папата прие новия кардинал и родителите му. Той поздрави кардинала и неговите родители, като каза: „Това е рядък, а може би и уникален случай в нашата Църква - родители да доживеят и да присъстват на назначава-

нето на своя син за кардинал, като се има предвид високата възраст на прелатите!“ В сърдечен разговор се установи, че майката и бащата на кардинал Вьолки са връстници на папата - родени са през 1927 г. в гр. Фромборк, Източна Германия; като ученици - през 1946 г., бягат в Западна Германия, където се оженват. През 1957 г. се ражда синът им Райнер, сегашният кардинал.

Светият отец събщи, че с новите 22 кардинали общият брой на кардиналската колегия е 214 души, от които 125 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав (избор на папа). А германските кардинали са станали девет. След сърдечния разговор и леката почерпка папа Бенедикт XVI даде благослов за здраве, успехи, Божия благодат и закрила на семейството.

Петър КОЧУМОВ

Важен социален и политически субект

VII световна среща на семействата 2012

Папа Бенедикт XVI се завръща в Милано след 28 години, за да приеме в обятията си всички семейства в света. Трите дни на визитата му - от 1 до 3 юни, ще бъдат богати на събития.

2600 доброволци и 1289 семейства вече заявиха, че са на разположение да приемат участниците в срещата. Усилена подготовка кипи и на всички континенти. Темите от подготовителния катехизис вече са преведени на 11 езика, а в Южна Америка са предвидени подготовителни конгреси за срещата и нейните два основни момента, които ще бъдат изживяни заедно с папата: празникът на свидетелствата (вечерта на 2 юни) и литургията в неделя, 3 юни, на която се очакват повече от един милион богомолци. За Световната среща на семействата говори кардинал Енио Антонели, председател на Папския съвет за семейството.

- Темата на срещата ще бъде „Семейството: работата и празникът“ със специален граждански и социален акцент - семейството като ресурс на обществото, както и с църковен акцент - семейството като обект на евангелизация.

По време на визитата си в Милано папа Бенедикт XVI ще присъства на концерт в негова чест в „Ла Скала“. Ще се срещне с духовенств-

ото и с богопосветените мъже и жени в катедралата на Милано и ще участва на срещата на подготовящите се да приемат тайнството миропомазание, която ще се проведе на стадион „Меаца“. Кардинал Анджело Скола, архиепископ на Милано, определи VII световна среща на семействата като „възможност за израстване в добродетелния живот, проповядван от Евангелието, и заедно с това на добродетелния живот на обществото“. Срещата ще послужи и за подкрепа и подновяване на проекта за изграждане на Международен център в служба на семействата в Светата земя и Близкия изток, който след

това ще бъде в услуга и на всички семейства, отиващи на поклонение в Светата земя.

- Папа Бенедикт XVI много често призовава семейството отново да заеме централно място в политическите и социалните процеси.

- Не смятам, че политиците се замислят твърде много за семейството. Особено в напредналите западни общества се забелязва понижаване на социалното и гражданското значение на семейството, като че ли в основата си то е някакъв вид договор за съвместно предприятие между две физически лица, които след това трябва да се грижат сами за себе си. Разбирането за гражданската стойност на семейството - като основна единица на обществото - изглежда се губи все повече и повече, а що се отнася до християните, то престава да бъде сред най-важните свидетелства за красотата и благо-

на следването на Христос. Надяваме се, че VII световна среща ще ни даде възможност да покажем стойността на семейството като социален и политически субект, като „обществен факт“, на който всяко правителство трябва да обърне дължимото внимание.

- До каква степен несигурността в трудовата заетост, свързана с липсата на социални гаранции, може да подложи на опасност семейството?

- Това оказва влияние най-вече при създаването на едно семейство. Знаем, че днес много млади хора не се женят, защото не съществуват гаранции и сигурност за настоящето и бъдещето. Това е деликатен и труден проблем. Разбира се, човек не бива да обърква и смесва автоматично проблема за несигурността с проблема на мобилността. Ясно е, че в едно общество като нашето, което върви към все по-голяма мобилност, обликът на работата също се променя. Мобилността обаче не бива да означава несигурност. Що се отнася до семейството, ако няма ясни инициативи в подкрепа на младите хора да разберат достойните и безопасни форми на труд, на

които имат право, изкушението да се ограничат до половинчатото съжителство ще става все по-голямо. По тази причина проблемът е доста болезнен. Затова смятам за много сполучливо обединението на въпросите за семейството, професията, почивката и празника.

- Какво очаквате от срещата?

- Очакваме християнските общности да получат подкрепа в обичайната си дейност да търсят и предлагат на всички хора тази така съществена реалност за живота на Църквата и обществото, каквато е семейството. Ето защо срещата ще се опита да представи голяма възможност за свидетелства. Това предполага размисъл и проучване, обмен на начин на живот между различни семейства от целия свят, но най-важното е, че ще се опита да постави здрави основи за подновяване на църковните и социалните практики и виждания относно семейството в различните култури по света.

Интерактивни средства за катехизис на Седмата световна среща на семействата са на разположение на сайта на събитието: family2012.com.

